

ŽiaRA SláviJa

Som Sláv a slávím Žiaru

Žiara je prvotný prejav stvoriteľa vesmíru. „Sláv“ je postoj, ktorý **uznáva vesmír ako vedomé dielo**. Sláv je zvestovateľ. Sláv je ten, ktorý uznáva, ctí si a volá na vedomie ostatným. Sláv je ten, ktorý si je vedomý stvoriteľa. Sláv vníma vesmírne zákony a nasleduje vôľu vesmíru. Žiara pochádza z jedného zdroja. Preto Sláv veľmi dobre vie, že všetci sme jedno. Preto Ja som Sláv. **Sláv vie, že všetci okolo neho sú Ja**. Keď sa stretnú viaceré Ja, volajú sa spolu My. Keď Ja pozoruje iné Ja, s ktorým má priamy styk, oslovuje ho Ty. Keď Sláv ukáže prstom na inú bytosť, osloví ho Ty človek, Ty medveď, Ty strom... Keď Sláv pozoruje viacero Ty, oslovuje ich Vy. Pokiaľ Sláv pozoruje iné Ja, ktoré je vzdialené alebo s ním nemá priamy styk, oslovuje ho On, Ona, Ono a ak sú viaceré, označuje ich ako Oni alebo Ony. **Sláv všade a vždy vidí Ja**, preto keď Sláv chce niečo pre Ja, získava to samozrejme aj pre Ty, On, Ona, Ono, My, Vy, Oni aj Ony. Sláv je vedomé stvorenie vesmíru a s hlbokou úctou sa skláňa pred zázrakom tvorby Života JA.

Ja som Sláv

Ty si Sláv

On je Sláv, Ona je Sláva, Ono je Sláv

My sme Slávi

Vy ste Slávi

Oni sú Slávi a Ony sú Slávy

Slávi oslavujú Život, vedomú tvorbu vesmíru. Oslavujú jeho rozmanitosť, rôznorodosť, členitosť a premenlivosť. Oslavujú každé stvorenie a vedia, že všetko vo vesmíre je živé. Slávi sú naplnení úctou k tomu, čo pozorujú, pretože vôkol seba stále vnímajú len Ja v rôznorodých, premenlivých podobách. Ja je ten, ktorý tvorí a pozoruje zároveň, pretože vesmír je jedno veľké premenlivé Ja tancujúce vo víre Života. Preto

Ja som Ja

Ja som Ty

Ja som On, Ona, Ono

Ja som My

Ja som vy

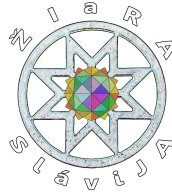
Ja som Oni, Ony.

Ja som vesmír.

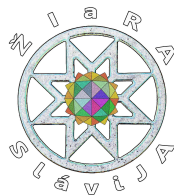
Ja som stvoriteľ a slávím tvorbu JA.

Tvorba sa začala zámerom Ja, ktorý vedel, že chce tvoriť. Zámer vyžiaril obraz, ako plán tvorby. Zo žiary obrazu vzišla melódia zvuku. Nazvala sa slovo a zo slova vzišiel Život. Preto tiež posvätnou slávou Sláva je sláva slova. Zo slova vzišlo všetko, čo Sláv slávi svojim pozorovaním. Preto slovom Sláv slávi Žiaru.

JA SOM SLÁV.

Chvála Ti mocný otče Rode, chvála Ti drahá matka Irija
Za každý prejav vo vzťahovom svete, ktorý mi je daný
Chvála Vám, svetlé tváre Rod-Irije, bohovia sveta, bohyně slova
Chvála Vám Čelá vekov na pravde prijatí i vedomé zjavení majstri
Chvála Vám bytosti, s ktorými zdieľam priestor i čas
Za vaše vnemy, ktoré mi radia
Za vaše znamenia, ktoré ma vedú
Aby sa každý môj prejav stal osožný pre všetkých
Chvála Ti, mocná matka Zem, chvála Ti, drahý otče Darbohu
Za sily radostného života v živej pravde, ktoré ma vyživujú i chránia
Chvála Vám, predkovia môjho rodu
Za cnosti, ktoré ste mi v duši zachovali, aby som nimi naplnil zámer svojho zrodenia
Skrze lásku, svetlo i tieň, v rovnováhe s Vesmírom
Skrze lásku, svetlo i tieň, v rovnováhe s Vesmírom
Skrze lásku, svetlo i tieň, v rovnováhe s Vesmírom
Ja chválím a ďakujem
Ja chválím a ďakujem
Ja chválím a ďakujem

Predkovia

Často krát som počul, že „naši predkovia si predstavovali ...“ alebo „naši predkovia si mysleli...“ v súvislosti s vysvetľovaním si pôvodu Života na Zemi, či Zeme samotnej. Tiež v modernej astrofyzike pri najnovších tézach o fungovaní vesmíru zaznieva, aký pokrok sme spravili od dávnych dôb, kedy „si naši predkovia naivne vysvetľovali to alebo ono...“. Vždy a zasa po hlbokých rozjímانيach strávených uprostred múdrych odkazov našich predkov sa naopak ja usmievam nad naivitou a detinskou nadutosťou týchto vyjadrení. Akoby všetka história nášho slávneho národa začala na úsvite stredoveku. Pred tým čierna diera, temno, divošské tlupy potulujúce sa niekde rozprchnutí v Euroázii. So smútkom alebo skôr clivotou pozorujem, ako sa našinec priživuje na histórii Egyptanov, Grékov, Rimanov...ako hľadá prvopočiatky civilizácie v tajomných hieroglyfoch afrických pyramíd. Ako ľahko sme sa nechali prekrútiť a aj na vlastné počiatky sa dívame smerom na západ. Akoby prvým znakom civilizácie na našom území bola pohodená rímska minca vykopaná kdesi okolo Dunaja, pretože tie záľahy nálezov ľudskej existencie na našom území boli neznáme dávne kultúry pomenované len podľa miesta ich nálezu. Ako ľahko sme prijali povahu malosti nášho pôvodu.

Dnes už pri výrokoch typu „naši predkovia si predstavovali ...“ alebo „naši predkovia si mysleli...“ viem jedno určite. Neboli to naši predkovia!

Náš pôvod je totiž tak ohromný, že ho nedokázala vymazať ani dvoj tisícročná snaha o konštrukciu dejín podľa vôle víťaza. Áno, naši predkovia vojnu prehrali. Preto nám históriu dnes diktujú naši starí súper. Prehra našich predkov však spočívala v tom, že sa vôbec do nejakej bitky púšťali. Dve tisíc rokov, je však oproti dobe Žitia našich skutočných predkov iba mrknutím oka. Ako ľahko je rekonštruovať dejepis našich predkov, keď sa nám postarali o zachovanie priameho odkazu v reči, ktorú sa od materií učíme. Preto nám dejiny nášho národa zvestuje sama naša materinská reč. Tá nás spája s predkami, ktorí žili podľa vierozvesti Slávov. Bohatosť ich Života, múdrosť a duchaplnosť nám zvučí zo slov slovenských. Pokojne môžeme vymazať tých ostatných 1600 rokov poroby. Sú to dejiny nevoľníkov. Kratučké zatmenie, chvíľková strata pamäte. Oprášme to, kým sme boli pred ponížením, ktorého sme si boli sami sebe strojom.

Táto kniha má ambíciu poodhaliť plachtu, ktorá kryla pred prachom dávne poznanie, ako starožitný nábytok. Je tu. Stále v zachovalom stave. Možno ho užívať skoro tak, ako ho užívali naši praotcovia a pramamy.

Naši predkovia boli múdri, vzdelaní a duchaplní ľudia žijúci v dôstojnosti vlastných duchovných a materiálnych hodnôt. Poznali tajomstvo stvorenia a odovzdávali si ho slovom i písmom.

Zabudnite na všetko, čo ste sa učili v škole uchvatiteľov. Táto kniha nemá ambíciu ponúkať náhradu popisu sledu udalostí, ktorý sa dnes vtíka do hláv detí. Čert to ber! Nech bolo ako bolo.

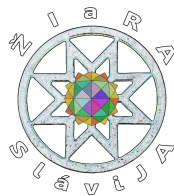
Podťe sa ponoriť do najhlbšieho zákutia myslenia našich prarodičov, ktoré kľúčilo z hlbokého poznania o pôvode sveta. Spoznajte bohov a ich odkaz tak, ako sme ho poznali kedysi. Z neho pramenila naša hrdosť na to odkiaľ pochádzame, sebaistota v tom, kým sme a viera v to kto budú naši potomkovia.

Zoznámte sa s jednou z najsilnejších vetiev východnej kultúry.

Ešte sa nepoznáte? Dovoľte mi predstaviť vám Slávov, starých osadníkov ešte staršieho kontinentu a ich pôvodnú pravoslávnu vierozvesť Žiara Slávijska.

Čaroslovie

Všetky vedomosti v tejto knihe popísané sú čerpané z čaroslovie. Je mi jasné, že netušíte, o čo ide, a preto vám to teraz vysvetlím.

Čaroslovie je vedecký odbor, ktorý sa zaoberá výkladom pôvodného významu slova. Treba si však uvedomiť, že podľa védy našich predkov slovo nevznikalo akýmsi svojvoľným hrdelným prejavom roztopašnej poloopice, ktorá sa rozhodla bliakať vždy rovnako, keď sa stretla s nejakým dejom, či predmetom, ktorý vzbudil jej pozornosť.

Slovo, ktoré vyludzujeme ústami je podľa starého učenia Slávov vlastne napodobenina vibrácie, z ktorej pochádza daný jav alebo predmet. „Prvé bolo slovo“ by bolo celkom zrozumiteľné vyjadrenie, no nie celkom trefné. Najprv totiž bola hýbajúca sa vlna hmoty, ktorá sa sformovala v akomsi pomyselnom koryte do istého obrazu. Tento obraz sa stal javom, ktorý je možno pozorovať. Starí pôvodní mudrci mali dar bohov vnímať vlny – vibrácie, z ktorých daný jav vznikol a dokonca sa naučili vylúdiť zvuk, ktorý tú vibráciu vyjadril melódiou. Tá melódia je to, čo nazývame slovo. Z tohto teda plynie poznanie, že každý jav, či predmet, ktorý dokážeme vnímať, nesie vlastné meno v pôvodnej vibrácii, z ktorej vznikol a podľa nej vznikajú slová, ktoré ho pomenovávajú. Každý jav má teda svoje pôvodné meno dané od svojho počiatku. Mudrci, ktorí dokážu čítať tieto pôvodné vibrácie a tvarovať z nich slová, či naopak zo slov odvodiť pôvodné vibrácie, ktoré vlastne nesú v sebe zmysel toho javu, či predmetu, sa nazývajú čaroslovci. Čaroslovci sú mudrci, ktorí odhaľujú (čítajú) pravé mená javov alebo vykladajú významy už odhalených mien, teda slov.

Mená javov a predmetov, ktoré vytvorila bohom stvorená bytosť, sú odvodené od prvotnej vibrácie predmetov a javov, ktoré poslúžili tvorcovi ako suroviny.

Čaroslovie nie je koreňoslovie. Čaroslovca nezaujíma, odkiaľ slovo pochádza, či z tamtej reči, či hentohto jazyka. Pre čaroslovca všetky slová pochádzajú od bohov, takže deliť slová na národné, etnické, či iné je pre neho nezmysel. Čaroslovec delí slová akurát na skomoleniny, odvodeniny alebo na pôvodné. Pôvodné slovo znamená slovo, v ktorom je obsiahnutý presný opis toho deja i návod na jeho použitie.

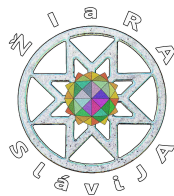
Slovenský jazyk je síce skomolený aj odvodený od viacerých rečových tokov Slávnych národov, no chvála bohom, v drtivej väčšine obsahuje pôvodné korene. Preto je slovenčina veľmi vďačným zdrojom slávneho poznania. (Ako aj veľa iných slovanských jazykov)

Slovo „čara“ alebo „čiara“ pomenováva zásah do žiary vesmíru tým, že prirodzený tok žiary vesmíru zachytíme do nejakej formy. Čiara je hranica tej formy. Akoby žiara vesmíru bola čistý papier, ktorý je neutrálny a nič nezobrazujúci, no akonáhle na neho nakreslíte ceruzkou obrisy napríklad zajačika, papier nadobúda zmysel, aký pred tým nemal. Preto aj nazývame to kreslenie tiež „čmáranie – čáranie – čaranie“, robenie čiar. Ak chcete, môžete pokojne povedať „čarovanie“. Aj vodu predsa „čeríme“ keď narušujem pokojnú hladinu a vytvárame vlny. Pôsobíme tým nielen na hladinu, ale aj na všetko, čo je v jej dosahu. Priamo vytvárame nejaký dej. Čeríme, čaráme, čarujeme.

Už by sme mohli z daného vysvetlenia porozumieť, kto sú to vlastne čaroslovci odhaľujúci čaro slova. Viac azda pochopíme z následného textu, ktorým budem postupne odhaľovať starodávnú vierozvesť, no vždy, keď prídem k slovu, s ktorým sa dnes nestretávame v jeho pravom význame, vyložím ho tak, ako som ho prečítal pomocou čaroslovca.

Stvorenie vesmíru, ktoré sa vlastne nikdy nezačalo a nikdy neskončí

Naši predkovia ozaj neboli sprostí. Viem, že dnes sa tomu ťažko verí, no ich vedomosti boli vo veľa oblastiach ďalej, ako sú dnes. Starí Slávovia boli presvedčení o tom, že vesmír je stvorený vedome. Ich predstava stvoriteľa však bola najbližšie k predstave ateistov a dnešnej modernej fyziky. Možno to vnímavejšiemu človeku pripomenie teóriu veľkého tresku, no my, Slávovia, máme tú opovážlivosť, že hovoríme aj o stave, ktorý bol ešte pred tým.

Popisujeme to ako nepriestor a nečas. Je to stav bytia, ktorý nie je obmedzený prejavmi času a priestoru. Je to počiatok i zakončenie všetkých svetov. Tento stav má pôvodné meno **SLÁVIJA**, kde sú obsiahnuté všetky otázky aj odpovede. Nevznikol a nezanikne. Je stále prítomný. Jestvuje nezávisle, no vo svojej SLÁVnej podstate sa nezJAVuje. To, čo sa nezJAVuje, sa teda nehýbe, nemení, síce neupadá, no ani sa nerozvíja. Nemrie, no ani sa nerodí, teda NEŽIJE.

Slávija – je zložené slovo zo „Sláviť“ a „ja“. Takto krásne je vyjadrený pôvodný stav stvoriteľa, ktorý bol skrytý sám v sebe. Sláviť znamená zvestovať niečo, hovoriť o niečom, opisovať to, chváliť to, prosto venovať niečomu plnú a sústredenú pozornosť. Slávime niekoho činy. Slávime niekoho významný deň. Oslavujeme narodeniny. Čo sa vtedy deje? Sme stredobodom pozornosti, je to Náš deň. „Ja“ označuje prvotného pozorovateľa. Keď zvoláme: „Kto ma pozoruje? Kto ma vidí“, prvé čo začujeme je „ja“ a ak je ich viac, počujeme toto slovíčko opakované. Rýchlo odpovedzte na otázku: „Kto číta tieto riadky?“ Tiež vám znie v hlave „ja“ však? Ja je za všetkým. Predstavte si, že na svete je iba jediný jeden pozorovateľ, ktorý si uvedomuje sám seba. Čo myslíte, kto by to bol? Jasný, že JA. Svet Slávija, kde sa všetko točí len okolo jedného pozorovateľa, je teda pomerne opustené miesto. Niet sa čo čudovať, že s tým stvoriteľ skoncoval.

Takto nám naši predkovia odovzdali vedomosť o prvotnom stvoriteľovi. Označujú ho za nepomenovateľný stav bytia, ktorý navonok nevykazuje žiadnu činnosť a preto sa dá súhlasiť s tým, že neexistuje. Múdri naši predkovia, zakladatelia slávnych mravov, boli vlastne ateisti. Tiež im bolo jasné, že na počiatku nebol boh, ale stvoriteľovo vedomie v skrytom stave. V modernej fyzike poznáme slovo singularita. Je to spočinutie v jedinom bode. Nekonečne malom. Keď je niečo nekonečne malé, fyzikovi je jasné, že je to zároveň nekonečne veľké. Problém so slovom nekonečno má len naša vlastná predstavivosť, no ten, kto stvoril všetky nám známe svety asi s predstavivosťou problémy nemá. Chcete si lepšie predstaviť stav takého skrytého vedomia? Sadnite si na zem, zavrite oči a predstavte si aspoň tri alternatívy vášho programu na zvyšok dňa. Nebojte sa detailov, rozviňte situácie do súvislostí. Možno sa pozabudnete a strávite tými predstavami niekoľko minút alebo viac. Keď budete spokojní, otvorte oči a rozhlídnite sa. Kde všade ste boli vo svojich predstavách? Kde v skutočnosti ste? Napriek tomu, že ste v hlave prežili pomerne bohaté obrazy a navštívili ste rôzne miesta, stretli sa s viacerými ľuďmi, skúsili, ochutnali, zlyhali, či uspeli, vlastne ste neurobili absolútne nič, len ste nehybne sedeli. Keby sa niekto v tú chvíľu opýtal kohokoľvek z vašej predstavy, či sa s vami stretol alebo o niečom čo len rozprával, zavrtil by hlavou zápornou odpoveďou. Nevidel vás. Možno ste dokonca vo svojej predstave zažili niečo s niekým, kto vás ani nepozná a pre neho neexistujete. Už sa vám vyjasnilo? V takomto stave sa nachádzal aj samotný stvoriteľ všetkého. Asi už teraz rozumiete, prečo sa rozhodol tento stav zmeniť. Na jednej strane bol neobmedzený, mohol si zobrazíť akýkoľvek sled udalostí, tvorov, bytostí, no v skutočnosti nemal skúsenosť. Koho by to bavilo?

Preto, že stvoriteľ sa rozhodol skúsiť na vlastnej koži, čo zatiaľ len slávil, vyžiaril sa. Zo sveta SLÁVIJA vytryskla sila života.

Prvotný úmysel stvoriteľa je zažívať sa skutočne - nadobudnúť zo seba skúsenosť. Z nášho pohľadu to môžeme pomenovať ako pozorovať sám seba. My s tým nemáme žiaden problém. Stačí sa pozrieť do zrkadla. Keby sme však boli sami v sebe, všetko by sme si najprv museli vytvoriť. Rovnako na tom bol aj stvoriteľ.

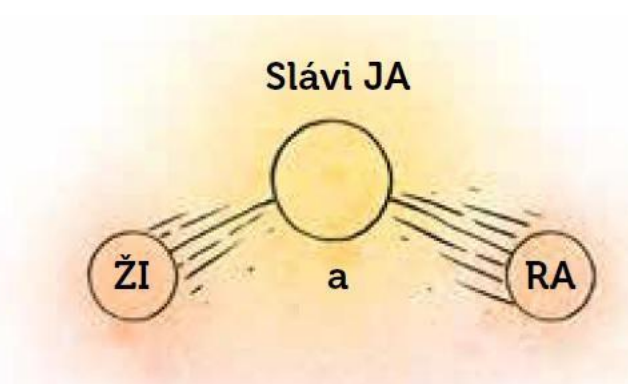
Aby stvoriteľ JA mohol zažívať sám seba, teda pozorovať sám seba, musel sa rozmeniť na dve časti.

Je dôležité si uvedomiť rozdiel medzi rozmeniť a rozdeliť.
Koláč rozdelíme na rôzne kusy a tým narušíme jeho celistvosť.

Časti nášho tela môžeme rôzne pomenovať, ako napríklad ruka, noha, krk, hlava, no všetky tieto časti ostávajú prepojené v jednom organizme a celistvosť ostáva bez poruchy. Tak, ako sme naše telo rozmenili do rôznych častí ale neoddelili sme ani jednu z nich od ostatných, rovnako sa stvoriteľ rozmenil na dva základné prejavy, ktoré sa navzájom už môžu pozorovať a sú si protikladmi (opozitá). Pôsobia zdanlivo proti sebe – odrážajú sa (zrkadlia), preto sa zdanlivo prejavujú ako dvaja protivníci, no pochádzajú z jedného zdroja a majú spoločný zámer. Ich počiatkom aj naplnením je rovnováha, aj keď počas pozorovania menia polohy a zdanlivo sa prevažujú. Pokrivený pohľad to môže vnímať ako večný zápas dobra a zla, boha a satana, no táto predstava je pre Slávi veľmi povrchná a detinská.

Obrázok č.1

Stav vesmíru

Tvorba je neustála obmena obrazov a zámerov. Je to stály striedavý pohyb v počiatkovej aj konečnej rovnováhe. Omena spôsobuje zdanlivý pocit vychýlenia, ktoré je však len dôsledkom zúženia pozornosti na konkrétnu časť pohybu. V nadhľade z pozície SLÁVneho JA je všetko v súlade s rovnováhou.

Slávne (pôvodné) slovo pre tento nový stvoriteľov stav rovnováhy je **VESMÍR**.

Dve základné proti sebe stojace sily majú svoje slávne mená **ŽI** a **RA**. (**Obr.č.1**)

Spojením týchto dvoch mien vzniká slovo **Žiara**. Žiara je prvotný prejav stvoriteľa vo Vesmíre. ŽI aj RA môžeme síce vnímať ako stvorené bytosti, no ich styk s pôvodným Ja je tak blízky, že sa nedá hovoriť o nejakej osobnosti (identite). Môžeme hovoriť skôr o silách (energiách) ŽI a RA. Každá z týchto dvoch prejavov má svoje dve polohy: Klad a Zápor (príjem a výdaj, otvorenie a vstúpenie)

Sila **ŽI** je podstaty premenlivej, stále sa rozpínajúcej a rastúcej. Je to sila, ktorá je základom Života. Rastie, rozpína sa a pohlcuje (je „tmavá“) – prijíma všetko, čoho sa dotkne. Preto je spojená so svojim „protivníkom“, ktorý ju dokáže tvarovať do RÁmca a dávať jej rastu obRAZ (podobu) a smer. Jej kladná podstata je hybnosť a záporná zasa hmotnosť.

Sila **RA** je podstaty stálej, stuhnutej, pevne ohraničujúcej a sústredenej. Je to sila, ktorá je základným RÁmcom, zámerom, obRAZom. Sústreďuje sa na zámer a smeruje pohyb, obmedzuje rast do uchopiteľnej formy. Preto potrebuje niečo, čo môže zobRAZovať do tvaru. Niečo, čím sa môže naplniť, tým sa spája so svojim „protivníkom“, ktorý sa jej poddáva do obRAZU ŽI-vota. Jej kladná zákonitosť je pevne stanovené pravidlo a záporná zasa tvárnosť (pružnosť) v zámere.

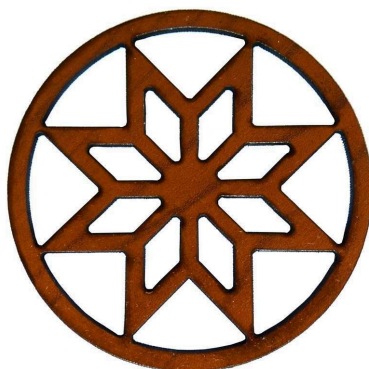
Spolutvorba ŽI a RA – RA a ŽI je základným kameňom Vesmíru. Hmotné vedomie – vedomá hmota. Materiálna pravda – pravdivá matéria.

Slávne slovo pre tento základný kameň je **ALATYR**. (Kameň mudrcov) Z tohto slova je odvodené aj dnes používané slovo „oltár“.

Drevní (pôvodní) Slávovia vyjadrili obrazom Alatyr takto:

Obrázok č.2:

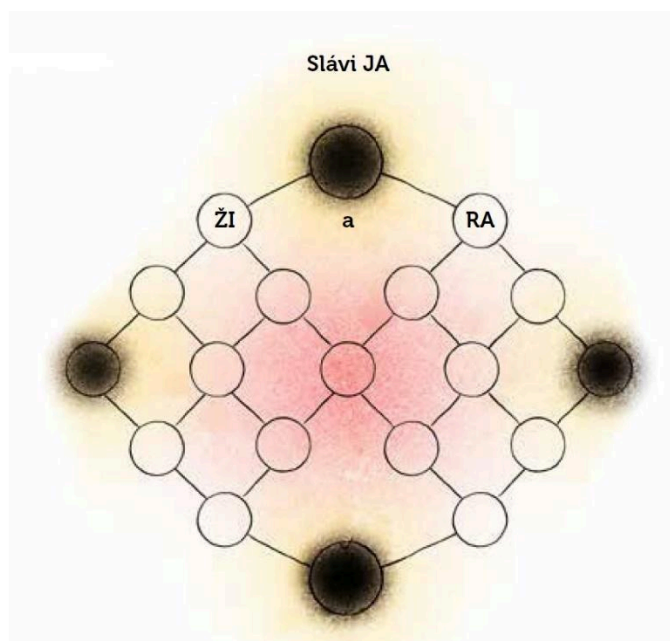

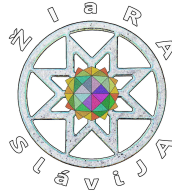
V strede je zobrazený bod pozorovateľa, teda stred všetkého – JA. Vo chvíli, kedy sa JA vyžiaril, rozmenil sa. Už vieme, že to nie je rozdelenie sa na rôzne časti. Je to VYŽIARENIE, čo znamená, že JA sa zobrazuje v rôznych obrazoch a v každom jednom obraze je obsiahnuté celé JA.

Aby sme to lepšie pochopili, skúsme si predstaviť, akoby sme stáli pred zrkadlom so zrkadlom v ruke. Vznikne obraz donekonečna sa odvíjajúceho odrazu človeka v zrkadle, stojaceho so zrkadlom v ruke. Obraz toho človeka sa síce zmenšuje, teda mení rozmer, no nestráca ani jednu svoju časť a je stále celistvý.

Každá časť sama osebe vyžaruje a tým tvorí ďalšie časti, ktoré obsahujú celistvé pôvodné Ja stvoriteľa. Veľmi jednoducho sa to dá zobraziť ako viac stupňové zosietenie.

Obrázok č.3

Vyžarovanie má svoju hranicu, ktorá sa stanovuje objemom sily pôvodného Žiarenia. Keď Žiara dosiahne túto hranicu, začne sa uNAVovať. Teda hraničné vyžiarovanie v rozmieňaní sa premieňa na zomieranie a vracia sa do bezmenného stavu, aby sa zasa v hraničnom stave Žiarenia v zomieraní obrátilo do rozmieňania a opätovne sa vyžiarilo.

Je to stály kolobeh výdaja a príjmu, rozdeľovania a spájania, sťahovania a uvoľňovania.

Vesmír sa vlní a v striedavom tepe tvorí obrazy v nekonečnej tvorivej obmene, aby ho Ja mohlo zo SLÁVneho stavu pozorovať. Večná recyklačka. Aké jednoduché, božsky jednoduché.

Sväté bytosti

ŽI a RA je prvotným prejavom JA-stvoriteľa v stálej rovnováhe-vo vesmíre. Je základným stavebným kameňom celého vesmíru, ktorý sa rozmieňa do rôznoRODÝch svetov.

Vesmír žiari v neustálom kolobehu a za každým rozmenením v žiare prichádza dokonanie a po každom dokonaní zasa rozmieňanie.

RA udáva rámec a obmedzuje smer rastu ŽI („tmavej“ hmoty) do formy, teda obRAzu (zobrazeného zámeru). Každý rámec, ktorý RA stanoví a zobRAzí tak ŽI do určitej podoby, tvorí nový a nový rôznoRODÝ SVET SLOVA.

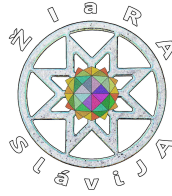
Touto spoločnou tvorbou ŽI a RA v stále prítomnom okamihu tvoria prvú svätú bytosť - boha s vlastným vedomím a jeho slávne meno je **RODIRIJA**. ŽIaRA každým ďalším rámcom vytvára inú Rodiriju, ktorá sa vo vesmíre prejavuje nezávisle od ďalšej.

V drevne slovenčine je slovo „boh“ vykladané ako bytosť zodpovedajúca na otázky života. Boh je bytosť so zámerom a silou k uskutočneniu. Preto je posvätnou bytosťou, ktorá formuje a zodpovedá za všetko, čo sa zJAVuje ako skutočnosť.

Do určitej miery si takýto status boha zažívajú všetci rodičia vo vzťahu k svojim deťom, kým sa osamostatnia. Slávovia nazvali bohom bytosť, ktorá im dokázala dať návod, radu, nasmerovanie v situácii, ktorá sa v danom momente zdala neriešiteľná. Aj oni vedeli, že mať prehľad o situácii z nadhľadu a vždy nájsť riešenie si vyžaduje byť mimo situácie. Iba vtedy ju môžeme pozorovať, keď sme „nad vecou“. Preto je jasné, že bytosti, ktoré mali odpovede napríklad na to, čo sa deje po smrti, nemohli byť bežnou súčasťou života. Boli nad ním. Dokázali sa občas zjavovať v „Divoch“ no väčšinou využívali majstrov, ktorí dokázali s nimi komunikovať v hlbokých stavoch zmeneného vedomia.

Meno Rodirija je zložením názvov dvoch žiarivých princípov. Irija je pomenovanie princípu rastúcej ŽI, ktorú Rod ako jej rámec stisol do obRAzu. Tak mohutný tlak, ktorý vzniká pri strete týchto dvoch princípov vytvára dva úkazy vesmíru, ktoré sa prejavujú ako SVET (hranice/pravidlá) a HYBNOSŤ (hmota, vlnenie).

V pôvodnej slovenčine bol pre prvotnú hybnosť používaný názov „slovo“. Slovo je základná božia hybnosť Rodirije, ktorá v nej rozbieha všetok život. Preto sme boli zvyknutí hovoriť, že na počiatku bolo slovo, aj keď pred slovom sa najprv stanovil jeho zmysel, smerovanie, správne povedané pravidlo. No až slovo uviedlo veci do pohybu. Ten pohyb však mal jasne stanovené hranice ako má rieka svoje koryto. Tieto hranice nazývame svet. Spojením týchto mien SVET a SLOVO vzniká skomolenina „svetlo“. Pravý význam slova svetlo je plné uvedomovanie si zmysluplného prejavu. Správna hybnosť v správnom koryte. Keď niečo vysvetľujeme, osvetľujeme, opisujeme zmysel toho,

Čo sa deje. Keďže v tmavej miestnosti nám Žiara ohňa ukazuje, čo sa v nej nachádza, vlastne nám vysvetľuje/ osvetľuje vnútro miestnosti. Preto sme si zvykli používať na tento jav, ktorý nám odhaľuje tmavé miesta, názov „svetlo“. „Vnes svetlo do môjho života“ znamená inak povedané „daj môjmu životu zmysel“.

Rod sa teda prejavuje svetom a Irija slovom. Preto dnes povieme, že stvoriteľ sa prejavuje SVETLOM. Každá tvorba vo vesmíre pozostáva z dvoch krokov. Najprv musí vzniknúť obRAz - SVET a ten obraz obŽlva a vytvorí sa pri tom SLOVO ako vlna. Toto spojenie prejavuje tvorbu zhmotnením. Takto vzniká všetko zjavené. Spojením sveta a hmoty. Najprv stvoriteľ uzrie obRAz svojho zámeru (preto je „svet“ vždy prvý) a následne vysloví jeho meno (nasleduje vlna) a tým ho stvorí do prejavenej stavu v ére – Čase – pohybe (matka Irija – mať Éria - matéria), teda v priestore a Čase.

Éra je pomenovanie veľmi dlhého časového úseku. Vlastne je to životnosť Rodirije. Nevieme si ju predstaviť, pretože to, čo dnešní fyzici nazývajú veľký tresk, je pre Slávov zrodenie Rodirije. Keď to všetko zasa skončí, dokoná aj Rodirija a to je koniec nami poznaného sveta. Toť jedna éra. Dnes sa tento názov používa na oveľa kratšie úseky dejín, aj keď z nášho pohľadu tiež nesmierne dlhé.

Svetlo je spojenie obrazu a hmoty, ktoré spolu vytvárajú všetky zjavené úkazy.

Rodirija je v blízkom styku so ŽI a RA a vníma ich ako dve prasily, z ktorých sa sám/a skladá. **Rodirija** je v slávnom slove meno pre **stvoriteľa všetkých svetov**. Nemá pohlavie, no napriek tomu sa prejavuje v oboch polaritách naraz aj osobitne.

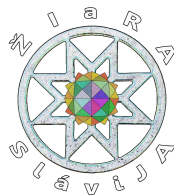
Slávovia si pomohli v komunikácii s prvotnou božou bytosťou a oslavovali zvlášť otca Roda a matku Iriju. Bohu to isto nevádi a nám to pomáha priblížiť sa tak k bohu, keď si ho predstavíme tak trochu nám podobného.

Tu sa začína akýsi panteón bohov, ale len pre tých, ktorí neporozumeli podstate slávnej vierozvesti. Veľa slávnych kmeňov skĺzlo dokonca k tomu, že Roda považujú za prvotného stvoriteľa. Sú na svete aj legendy, kde Rod sa zrodil z vajíčka, ktoré bolo uprostred chaosu. Niekde sa môžeme dočítať, že bohynia Lada najprv upokojila chaos a potom sa vajce otvorilo... Môžeme to považovať za pokrivenie pôvodnej znalosti, ktorá sa snažila prispôbiť cudzokultúrnemu vplyvu. Z takej legendy vyplýva otázka, kto stvoril chaos alebo odkiaľ prišla Lada...

Pravdou však je, že najvyšší boh, ku ktorému môžeme blahorečiť, vyznávať sa k nemu, veriť mu, či pýtať sa o radu je skutočne otec Rod a matka Irija. Nad nimi je niečo, kam ani len naša obrazovnosť nedosiahne.

Rodirija ako prvý osobnostný prejav stvoriteľa samozrejme pokračovala v ňom zadanej tvorbe. Stvorila ďalšiu svätú bytosť, ktorá vládne nižším svetom a vedie ich k naplneniu božieho zámeru. Má slávne meno **Čelo veku**.

Dnes sa síce hrdo nazývame „človek“, čo je jasná odvodenina od „čela veku“, ale je to azda to najpokrivenejšie použitie a tak trochu aj dehonestujúce. V dávnych dobách sa naši predkovia vzájomne zdravili s prejavom najvyššej úcty: „Zdravím Ťa, Človeku!“ Najbližšie tomuto pozdravu je staroindické „Namasté“. Pozdrav „Namasté“ sa voľne prekladá ako „Boh vo mne zdraví boha v tebe“. Samozrejme, je to len snaha o nejaký výklad zmyslu tohto pozdravu. Bez znalostí pôvodnej reči Slávov je to azda najvydarenejší preklad. Ten pravý slovenský výraz však pre pozdrav „Namasté“ je naše starodávne: „Zdravím ťa, Človeku (čelo veku)“. Dávame tak najavo, že si plne uvedomujeme, že sa stretávame s božím vyžiarovaním vo zjavenom svete. Človek sa vždy používa iba v jednotnom čísle, pretože hovoríme o bohu veku, v ktorom žijeme. Slovo ľudia a ľud je naviazané na lúdivosť, blúdenie,

preludy. Radšej uverme preto rozprávke, že sa azda jedná o skomoleninu od „ľúbiví“ človeku. Jednotlivec od ľudí sa správne volá „osobnosť duše človeka“ alebo „bytosť človeka“. Skracovanie je azda moderné, ale krajne nevhodné pre udržiavanie vedomostí.

Človek je tak „večným“ bohom. Už tušíme, aká skomolenina vnikla a prečo mali naši predkovia taký veľký problém s kresťanstvom. V nasledujúcej kapitole si povieme a rozdelení svetov, no teraz trochu predbehneme, aby sme pochopili podstatu Človeka. Podľa slávnej vierozvesti totiž naše telo i duša je len nástroj človeka. Nie je to celý človek. Čelo veku je vysoká bytosť, ktorá stvorila vek a spravuje ho. Vek je spojenie času a priestoru tak, ako ho poznáme v dennom živote. Aby mohol Človek pôsobiť vo veku, pre neho nižšom svete ako je on sám vo svojej veľkosti, používa iba časť svojej bytosti ako nástroj. Tento nástroj nesie slávne meno **Duša**. Ovláda ho svojou silou vedomia, ktorá sa nazýva **Duch**. Duch vyplní dušu ako svoj obal a vedie ju, ovláda, no je zároveň ňou aj obmedzený.

Asi najtrepanejšie podobenstvo o tomto prepojení je v použití mena duša pre gumu na kolese bicykla. Ochranný obal, ktorý nám umožňuje so svojim plášťom hladké spracovanie terénu, je vyplnený silou, ktorá mu dáva pevnosť aj pružnosť a tou je vzduch. Presne takto si môžeme predstaviť vzťah duše a ducha svätého. Duša je tak zástupkyňou rámcujúcej podstaty Čela veku a duch svätý zasa jeho živej podstaty.

Duša sa tiež prejavuje v osobnostiach – osobitých tvárach, ktoré sa už nepovažujú za bytosti a sú na hranici síl Žiarenia Ja, ktoré sa riadia v prvom rade podľa základného predurčenia a tým je sebazáchova. Tiež obsahujú zápisy údajov od prvotného vlastného stvorenia, z ktorých čerpajú návody správania a ktoré formujú podobu a súhrn schopností ich prejavu nadobudnutých v rodovej línii. Dnes často tieto časti duše nazývame Ego.

Ich vedomie svojbytnosti je neurčité a zmätočné. Majú snahu vytvárať vlastné prostredia, ktorých sú stvoritelia, no tieto prostredia už nemajú silu vytvoriť bytosti a tak vytvárajú len sily neúplných a necelistvých tvarov (tvorov), ktoré nemajú dosť síl na život a rýchlo dokonávajú. Nuž a v dnešnej dobe až táto najmenšia čiastočka Človeka je niečo, s čím sa moderný „človečik“ stotožňuje. Od tohto omylu pochádza aj tá „naša“ malosť.

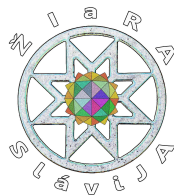
Predstavte si však predkov Slávov, ktorí o svojej osobnosti (egu) hovorili v tretej osobe podobne ako Winnetou v Mayových románoch. Nestotožňovali sa s tak malou osobitou čiastočkou vlastnej bytosti. Naši predkovia sa považovali za Čelo veku, teda tvorcu toho, čo sa deje. Boli si vedomí svojej dôležitosti, no i zodpovednosti a uznávali, že na prebudenie celistvej bytosti Čela veku je nutné pestovať isté cnosti. Nie každý si zaslúžil pozdrav: „Zdravím Ťa, Človeku!“. Každý však na toto rozvinutie do celej veľkosti bytosti Človeka mal cestu dostupnú.

Prvé, čo by sme mali urobiť, je dosiahnuť stupeň:

Rozvážna osobnosť – to je stav, kedy si uvedomujeme svoje prirodzené kvality a vieme ich osožne uplatniť v našom dennom živote. Rozvíjame prirodzené talenty k nášmu osuhu rovnako ako k osuhu nášho okolia. Sme naplnení tým, čo robíme a živí nás to. Konáme v rámci vlastných síl a možností a dokážeme sily a možnosti rozvíjať do naplnenia prirodzených hraníc.

Od tohto stupňa sa rozvoj našej bytosti posúva k:

Žiarivej duši – tento stav vyžaduje zručnosť rozjímania (meditácie), pri ktorom dokážeme utíšiť výkon osobnosti natoľko, že sa nám zjaví čas a priestor z nadhľadu. Otvárajú sa nám vyššie vnemy. Dokážeme cítiť, čo sa blíži, predpovedať budúce javy, prenikať do spomienok predkov a chápať svoj

Život v súvislostiach celej rodovej línie. Minulosť a budúcnosť pre nás nie sú nedostupné a vieme si z vedomosti o nich vybrať najvhodnejší spôsob, ako pôsobiť v prítomnom okamihu.

Tento stav je pre mnohých len legenda. Starí predkovia tiež o takejto osobnosti hovorili, že „uchopil osud do vlastných rúk“ alebo „naplnil svoj osud“. Preto hovoriť o vyššej dostupnej úrovni je častokrát nedostupná mágia:

Duchovný stav – dosiahnu tí, ktorí sa povznesu nad vlastnú osobnosť a všetky vzťahy, či súvislosti rodových línií. Tento stav sa dosahuje v hlbokých rozjímaniach a je neprenosný pre osobnostný prejav. Bytosť, ktorá je schopná duchovného stavu, sa v bežnom prejave nemusí nijako odlišovať od iných. Vykazuje len hlboké porozumenie s každou situáciou. Rýchlo vie reagovať na zmeny a svojim pôsobením vždy prispievať k riešeniu sporov, či podpore božieho zámeru. Okoliti ľudia ani častokrát nezachytia, aký dôležitý bol výkon takejto bytosti. Ostáva v pozadí alebo vykoná niečo, čoho príčinu a dôsledok si je vedomá len sama duchovná bytosť. Preto občas končia aj zle nedobre z pohľadu okolia, no oni vedia, že všetko sa udialo presne tak ako bolo predurčené bohom.

V duchovnom stave prežíva duša nepochybniteľnú sebaistotu prepojenú s úplnou oddanosťou bohu.

Z pohľadu Rozvážnej osobnosti je Čelo veku bohom, ku ktorému vzhliada, modlí sa k nemu a žiada ho o pomoc.

Z pohľadu Žiarivej duše je Čelo veku stavom o ktorý sa uchádza zušľachtovaním svojich cností a rozjímania. Môže s ním komunikovať ako zo svojim vyšším prejavom a pýta si rady, odpovede na otázky k niečomu, čomu zo svojej úrovne nevie porozumieť.

Z pohľadu Duchovného stavu sa Čelo veku zažíva ako vlastná priama súčasť. Je dostupný zmysel zrodenia vo všetkých zrodeniach, ku ktorým sa Čelo veku podujal. Môžeme prenikať do rôznych vekov (časopriestorov) a načítať si tam získané vedomosti. Preto je tento stav neprenosný do nižšieho stavu. Z takejto skúsenosti ostávajú iba vedomosti vo forme vnemov a presvedčení, ktorým neochvejne dôverujeme.

Stvorenie svetov

Odkaz našich predkov hovorí o základnom rozdelení vesmíru na tri zjavené svety. Slávija je síce prvý ale už vieme, že nezjavený svet, ktorý sa nepočíta. Všetky tri svety spočívajú v jedinom prvopočiatčnom i konečnom svete Slávija.

Sú to svety: PRAV, JAV, NAV.

Pre istotu zopakujeme: počiatkový aj konečný stav nepriestoru a nečasu je nesvet. Je to stav prvopočiatku JA ktorého slávne meno je

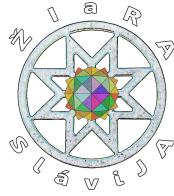
SLAV alebo Slávija (Priestor, ktorý slávi JA)

Tento svet/nesvet vyžiaril prostredie, ktoré je v neustálej rovnováhe, je všetkého zmierením. Zvykne sa používať výraz všehomír. V slovenčine sme si zvykli na slávne meno **VESMÍR**.

Slovo vesmír je dnes nešikovne použité na to, čo pozorujeme ako nebeské telesá – planéty, hviezdy, galaxie a priestor medzi nimi. Správne by sme to mali volať Rodéria, ako sa následne dozvieme. Nedajme sa preto popliesť. Vesmír je stav bytia prvotného prejavu stvoriteľa, ktorý určite žiadnym teleskopom ani iným zariadením nemôžeme pozorovať.

Konečne sa dostávame k prvému zjavenému prejavu stvoriteľa. Vo vesmíre sa zrodila prvá bytosť **RODIRIJA**. Stvorila vlastné prostredie, ktoré nazývame **RODÉRIA**.

V Rodérii jestvuje boží prejav na najvyššej vibrácii vo svete, ktorý má svoje slávne meno

PRAV (PR(a)Vé zosobnenie JA do bytosti/ boha)

V ňom sa prejavujú božie tváre vo svojej plnosti a tvorivo pôsobia na Žiaru vesmíru. Tvarujú prvotné obrazy v podobe pravidiel, podľa ktorých sa riadia všetky následné svety. Slávovia tieto procesy nazvali „Veľký kolovrat“ a bohovia vo svete Prav formulujú pravidlá pre rodenie ako aj pre dokonanie, (Môžeme si to predstaviť tak, že bohovia vymysleli veľkú recyklačku, kde zo surovín Žiary stvorila niečo živé, čo po uplynutí svojej životnosti opäť rozkladajú do surovínového stavu.)

V rodérii sa bohovia ďalej bavili tvorbou a spoločným úsilím stvorili ďalšie bytosti – Čelá vekov, ktoré zasa vytvárajú vlastné svety aj keď sú si vedomé hraníc svojej svojbytnosti. Slávne meno týchto svetov je

JAV (zjavené obrazy na hmotnej úrovni, skutočnosť v čase a priestore, výsledok tvoriteľskej snahy stvoriteľa prostredníctvom ním stvorených bytostí)

V tomto skutočne prežívanom svete všetko, čo sa deje, sa nazýva **VEK**. Je to hravá slobodná manéž obrazov, ktoré sa riadia božími pravidlami. Pre stvoriteľa je to ako pre nás krasohľad. Vekov je toľko, koľko bohovia stvorila Čiel vekov - bytostí, ktoré ich spravujú.

Vek je pôvodné slovo a tiež nešikovne sa dnes používa. Dobré vieme, že sa zvyčajne pýtame: „Aký máš vek?“ a nie „Koľko máš vek?“ Preto je na prvý pohľad jasné, že odpoveď nemá byť počet odžitých rokov, ale opis udalostí v čase a priestore. Priestor a čas sú nerozlučne späté a nemôžu existovať jeden bez druhého. (Nedávno sme podľahli ošiaľu fyzikov a začali sme mylne nazývať tento svet „časopriestor“)

Zjavené tvary, obrazy, deje, štruktúry, majú každý svoj zámer, respektíve priestor a životnosť, respektíve čas. Keď sa zámer a životnosť naplní, nazýva sa to dokonanie. Po dokonaní sa životom unavené tvary prepádajú do podsvetia, ktoré nazývame slávnym menom

NAV (uNAVený – dokonaný prejav ducha bez PRAVÉho mena)

V tomto svete sa všetko rozkladá, rozoberá ako stavebnica na prvopočiatkové časti. Prebieha „obroda síl do zdrojov novej tvorby“. Svet Nav však neslúži len ako „recyklačka“. Je to zároveň archív všetkých skúseností a vedomostí nadobudnutých v krúťňave života. „Knižnica predkov“, ktorú spravuje bohyňa Makáša (Mokoš), ale o konkrétnych bohoch trochu neskôr. (Možno ste sa stretli aj so slovom Akkáša alebo so spojením „čítať v Akkáši. Ubezpečujem vás, že podobnosť nie je ani zďaleka náhodná.)

Všetko, čo ukončuje svoje zJAVenie sa postupne uNAVuje až sa v NAVE rozpúšťa, kde stráca PRAVÉ meno a v stave prasily čaká na slovo, ktoré ho prebudí do nového zRODenia.

Tiež však aj všetky Živé sily, ktoré nedostanú PRAVÉ meno sa ukladajú vo svete NAVu. Chápeme to ako nedokonané túžby, baženia, či vzdory, úzkosti.

Vesmír je teda súbor rodérií a rodéria je súbor javov. Jav je súbor obrazov a slov vo večnom vlnení na podsvetí. Každá časť vo vesmíre, každá bytosť, jav, či sila je obRAzom jediného a počiatkového stvoriteľa a skladá sa z rovnakých častí, ako stvoriteľ sám. JA ako prvotný stvoriteľ je vždy a všade v jarle (strede/srdci) každej čiastočky a odráža sa v bytostiach postupne od najjemnejšej a najrýchlejšej vibrácie až po tú najhutnejšiu a najpomalšiu.

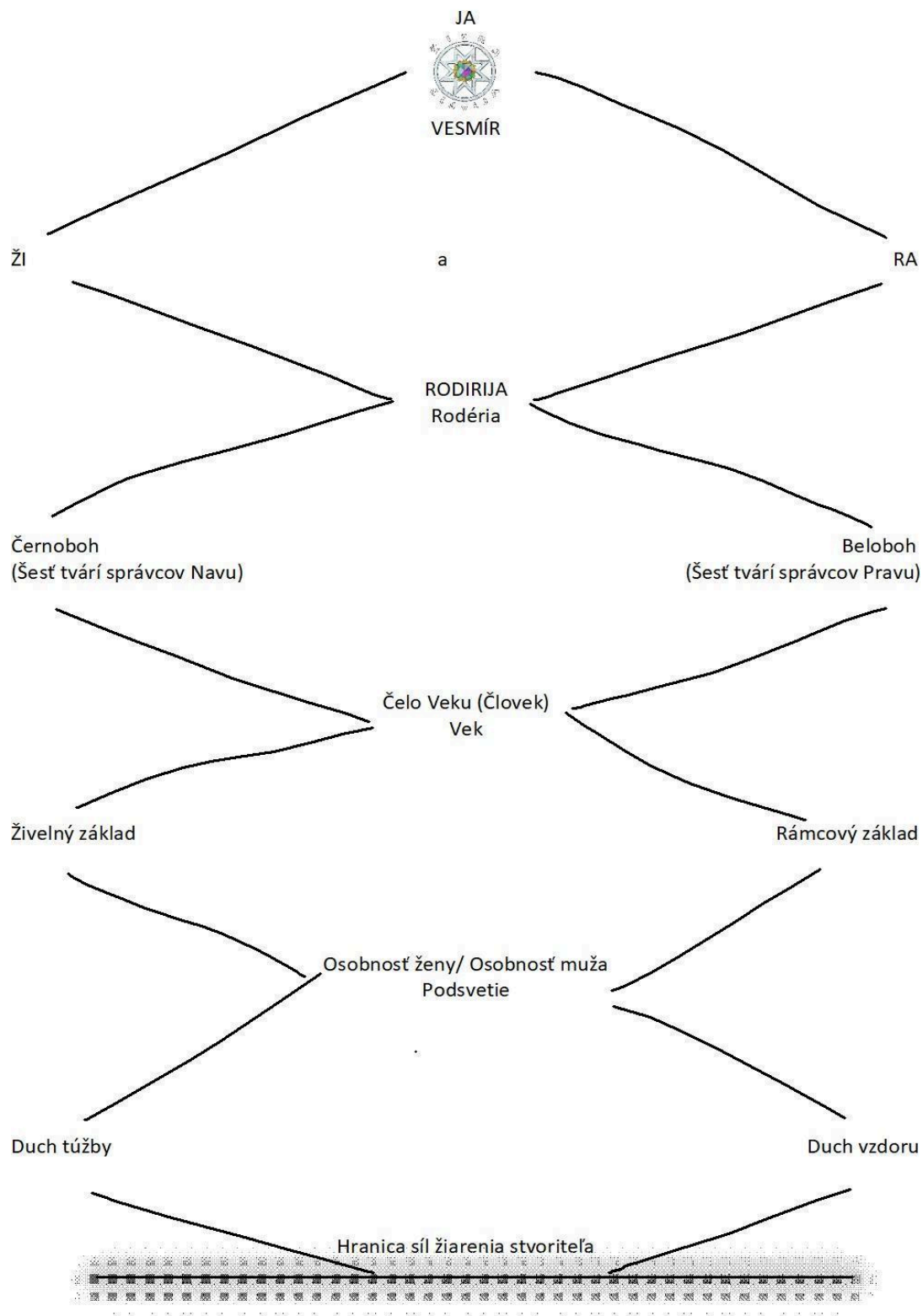
Preto v jarle duše je Človek, v jarle Človeka je Rodirija a v jarle Rodirije je Ja a Ja Žiari v jarle všetkých.

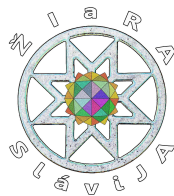

Obr.č.4:

Skladba žiarenia stvoriteľa

Rodosvet Slovenov

Rodosvet by sme mali vyložiť v dnešnej dobe niečo ako vlastný panteón bohov. Od neho si slávne kmene odvíjali aj vlastné rodokmene. Každý kmeň mal trošku inú skladbu bohov, ktorým prikladal dôležitosť. Všetci Slávovia však uznávali Roda ako najvyšší boží prejav a Iriju ako najvyšší prejav bohyně. Dnes sa často stretávame s Irijou ako menom pre krajinu hojnosti. Od tohto slova je odvodený aj názov pre „rajskú - irijskú záhradu“, no myslím si, že ide znovu o pokrivenie pôvodného poznania cudzími vplyvmi. Príchodom rímskeho kresťanstva prichádzalo aj k tvrdej patriarchálnosti. Nielen, že sa pôvodní bohovia premenovávali na akési odvodeniny kresťanských mien a robili sa z nich svätí a patróni, ale mazali sa aj ženské princípy. Bohyne sa masívne prerábali na bohov alebo sa zbavovali osobnostných znakov. Tak sa mohla z pramatky Irije stať záhrada.

Slávovia svoj rod (svojho Roda) sledovali „po praslici“, čiže po matke. Možno to nie je prekvapenie, ale rodové línie po otcoch zaviedla rímska, respektíve kresťanská kultúra. U nás bola pre udávanie pôvodu vždy dôležitá matka a jej rodová línia. Bol to ďalší symbol nedeliteľnosti Rodírije. V podstate si takto dennodenne predkovia pripomínali, že pravidlá Roda prináša matka Irija. Podobne koryto rieky zviditeľňuje až voda, ktorá v ňom tečie. Preto u Slávov boli strážkyne viery matky. Matky spievali príbehy slávnych predkov a bohov deťom a v útlom detstve prinášali prvotné obrázky o svete, ktoré boli pre dieťa základnou doktrínou. Matka takto vytvárala základný vzťah dieťaťa k bohom a ich stvoreniu. Dnes by sme povedali, že bola ich prvotným programátorom. Robila tak skrze „materčinu“ – reč. Aj dnes stále „rodnú“ reč nazývame „materčina“, všimli ste si to dokonale prepojenie?

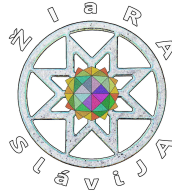
Otcovia boli správcami územia, pánmi „otčiny“ alebo tiež sa niekde nazývala „dedovizeň“. Otčina je naša krajina, rodná zem – vlasť. Hranice rodnej zeme spravovali otcovia. Hranice sa spravujú často mečom, keď ich treba brániť voči votrelcom. Preto, ak sme stopovali rod po otcovi, hovorili sme že sledujeme rod „po meči“. V realite muž vstupoval do rodovej línie ženy a napojil sa tak na jej praslicu. Jeho pôvod v budúcnosti nemusel byť dôležitý. Keď však bolo treba pomôcť pri obrane vlastných hraníc, volal aj svojich príbuzných, čo bolo z pohľadu jeho detí volanie „po meči“.

Samozrejme, dôležité rodové línie si zachovávali vedomosti o celom rodostrome. Keď sa pátralo po pôvode a rodinnej príslušnosti, pátralo sa po praslici. Príbuzní „po meči“ sa považovali za vzdialených, aj keď iba na nich záležalo, ako sa k tomu postavia. Otec mohol byť kludne Viking, Sas, Riman, v podstate to všetkých pramálo zaujímalo a keď nebolo možné takúto „rodinu“ využiť ako pomoc pri obrane, upadala táto časť pôvodu vo väčšine do nenávratného zabudnutia.

Treba tiež doplniť, že po vyhratej vojne, naši predkovia zajatcom ukladali tresty za ich vpád vo forme nevoľníctva na istú dobu, podľa toho, ako závažné škody spôsobili. V nevoľníctve však títo zajatci pracovali síce bezo mzdy, no za jedlo a bývanie. Mohli sa tiež zúčastňovať na niektorých spoločenských udalostiach a nebolo výnimkou, že sa zamilovali do našej krásy. Pokiaľ sa tak stalo, je ľahko pochopiteľné, že ak sa dostal do nevoľníctva pätnásť ročný vojačik, v dvadsiatom piatom roku života so ženou v náručí ani nemal chuť niekam odchádzať. V niektorých obciach dokonca ponúkali takémuto chlapovi aj to, že pokiaľ sa ožení a založením rodiny sa rozhodne ostať, nevoľníctvo sa mu ruší. Naša DNK je preto krásna a bohatá, mali sme to riadne vymyslené.

Odpustite preto starým Slávom porekadlo: „Na otcovi nezáleží, hlavne že si matku poznáš.“

Každá bytosť má svoj ROD, z ktorého pochádza jej mať Irija (matéria). Je krásne, ak s ním máme kontakt od zRODenia, no ak aj nie, nájsť ho nie je ťažké. Napojenie sa na vlastný ROD totiž sprevádza pocit šťastia a bezpečia. Pokiaľ nežijeme v súlade s vlastným RODom, sme ako listy vo vetre. Nemáme sa čoho zachytiť a plávame bez kontroly tam, kam nás veje a netušíme, kde skončíme. Pre niektorých z nás je celý život len cesta hľadania vlastného mena – svojho RODu. Sú medzi nami aj

šťastlivci, ktorí sa zRODia do veku, ktorému rozumejú a je pre nich kompasom na ceste Životom. Iní zasa sa sústredíme na hľadanie RODu v prvej etape Života a keď sa napojíme, cesta sa nám uľahčí.

ROD nás - Slovenov sa tiež klania prvotnému otcovi Rodovi a matke Iriji. Táto božia nerozlučiteľná dvojica sa však v Rodérii prejavuje v rôznych rolách podľa toho, čím sa práve zaoberajú. Rovnako, ako aj naši rodičia boli: manželia, milenci, zamestnanci, či podnikatelia, kamaráti a ktovie aké ešte roly na seba nabrali, aj naši boží rodičia berú na seba rôzne úlohy. Tu sa preto rôzne kmene Slávov rozchádzajú. Presne tak, ako každá rodina sa odvíja od rodičov, ktorí majú úplne iné životné roly, ako rodičia v iných rodinách.

My Sloveni sme si úlohy našich bohov rozdelili do dvoch skupín. Jednu sme nazvali Belbohovia a druhú Čerbohovia.

Belbohovia sú prejavom Roda a Čerbohovia prejavom Irije.

Belbohovia sú predstaviteľmi zásady RÁmcovej viery, ktorá určuje smer.

Čerbohovia sú predstaviteľmi zásady Žlvlovej védy, ktorá rastie a prúdi.

Zvykli sme si na to, že pravé a kladné je mužské a ľavé či záporné je ženské. Nič by na tom nebolo, keby sa so slovom „pravé“ nespojilo aj „dobré“ a so slovom „ľavé“ keby sa nespojilo „falošné“. O význame slov „kladný“ a „záporný“ ani nehovoriac.

Z čaroslovia vyplýva, že „ľavé“ je skomolenina od slova „navé“. Navé, ako už vieme je odvodené od sveta Nav. Nav je síce aj temné miesto, kde padajú odumreté časti sveta, no nezabúdajme, že je to miesto úložiska všetkých skúseností a pamäte národov. Vedomosti sú vždy oporou. Poznáme to, ako je nám oporou diár, pamätník, kronika. Vieme, ako je dôležité, keď sa môžeme oprieť o vedomosti v knihách. Navé znamená opora, dno, po ktorom chodíme, zem, z ktorej raší nový život.

Klad je u Slávov všetko, čo spôsobuje tlak, aktivitu. Je to aj zapretie, či vzdor, až spor. Všimli ste si, že opak kladu nemôže byť zápor. To je jedna z vlastností kladu. Preto sa opakom kladu nazýva ťah.

Ťah je u Slávov všetko, čo spôsobuje uvoľnenie, oddych. Je to aj túžba, či príťažlivosť, až baženie.

Preto kladné mená bohov sú zobrazované symbolicky v mužskom rode a ťažné zasa v ženskom. Viem, že je ťažké si zvyknúť na slovo „ťažné“, no pripomínam, že je obsiahnuté aj v slove príťažlivosť a ťarchavosť. Má to niečo do seba, len si treba opäť zvyknúť na pôvodnú reč. Všetko ženské je odvodené od pramatky Irije: hmota, hybnosť, zem, výživa, liečenie, prijatie, odpustenie. Všetko mužské od praotca Roda: hranice, pravidlá, slnko, správa, uzdravenie, ochrana, získanie.

Belbohovia sa rozmieňajú v rode Slovenov do troch (triglav) rôl/tvári/úloh/podôb, ktoré majú dvojaký prejav kladu a ťahu (ako každá časť vesmíru).

Vládnucu - smerujúcu silu u Belobohov majú kladné tváre, ťažné sú ich oporou. Ich slávne mená sú:

boh Svarog s bohyňou Ladou

boh Perún s bohyňou Vesnou

boh Veles s bohyňou Makášou (Mokošou).

Čerbohovia sa rozmieňajú v rode Slovenov do troch (triglav) rôl/tvári/úloh/podôb, ktoré majú dvojaký prejav kladu a ťahu (ako každá časť vesmíru).

Vládnucu - smerujúcu silu u Čerbohov majú ťažné tváre, kladné sú ich ochranou. Ich slávne mená sú:

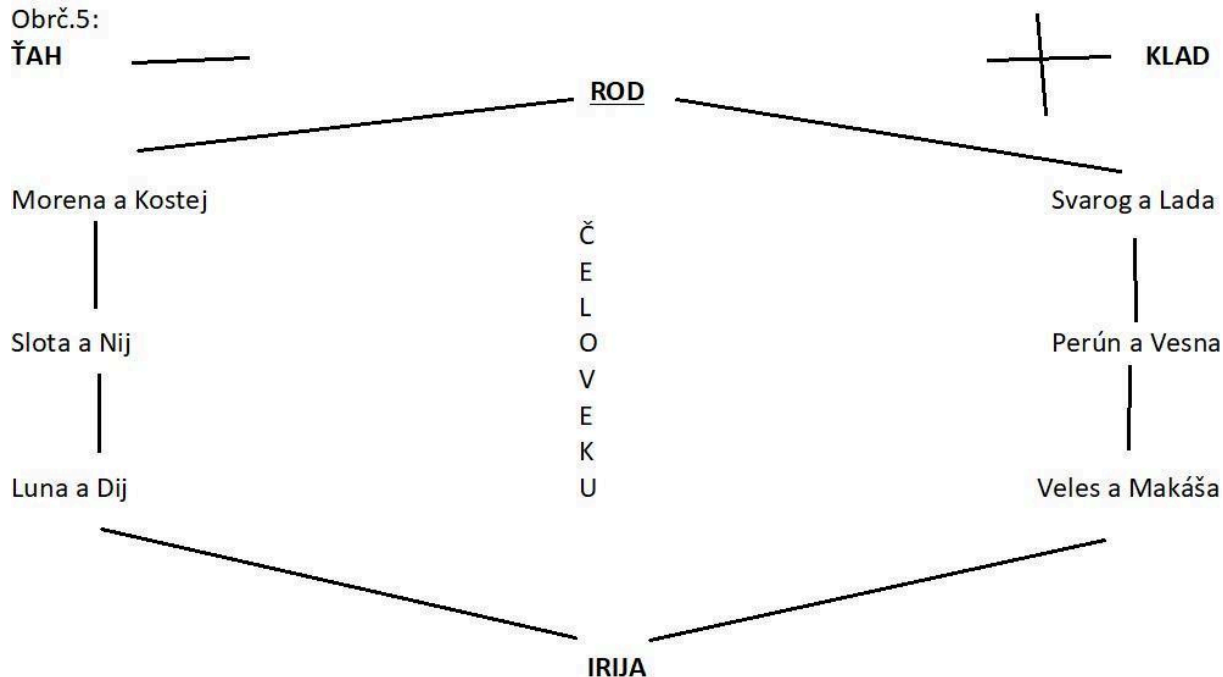
bohyňa Morena s bohom Kostejom (Kaščejom)

bohyňa Slota s bohom Nijom

bohyňa Luna (Chors) s bohom Dijom

Obrč.5:
ŤAH

Tvorcom sveta **JAV** je boh so slávnym menom Čeloveku. Vznikol rozmenením bohov v matérii, čo znamená, že sa v ňom prejavujú dve božie tváre v oboch prejavoch kladu aj ťahu. Jedna tvár zo skupiny Belbohov a jedna tvár zo skupiny Čerbohov.

Tí, čo sa zrodili zo Svaroga a Lady majú aj tvár Moreny a Kosteja

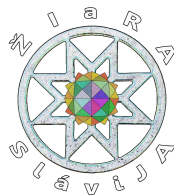
Tí, čo sa zrodili z Perúna a Vesny majú aj tvár Sloty a Nija

Tí, čo sa zrodili z Velesa a Makáše majú aj tvár Luny a Dija.

Pre lepšie zobrazenie si pozrite obrázok č.5.

Každý, kto vie zodpovedať za nejaký JAV je toho JAVu bohom. Ak Človek nevie zodpovedať za to, čo sa mu deje, obracia sa k bohu, z ktorého vzišiel. PRAVÝ svet odpovedá za to, kam je treba smerovať, aby to bolo v súlade s vôľou vesmíru. Vysvetľuje znamenia a vnemy, pomáha pochopiť javy okolo, ťahá pozornosť do bodu, ktorý je dôležitý pre naplnenie zámeru zrodenia. Keď sa stane, že Človek zaprie, či zabudne na svoju božiu podstatu, prepadá sa do nižšej formy prejavu a postavenie Človeka začne vnímať ako boha.

Človek pre potreby preniknúť do podsvetia a získať vedomosti z neho, vytvoril nástroj, skrze ktorý pôsobí v podsvetí. Tento nástroj nazývame DUŠA. Duša nie je bytosťou, je posledným vyžiaréním stvoriteľa. Sama duša vyžaruje osobnosť (ego), ktorá je dôsledkom záznamov skúseností a vedomostí o čase a priestore. Tieto obrazy sú posledným žiarením a dotýkajú sa bezprostredne prvej vrstvy sveta NAV. V tejto vrstve sa nachádzajú blúdivý duchovia túžob alebo vzdorov, nenaplnených bažení, neodpustených nenávistí, ktorým chýba dokonanie v zmierení. Upozorňujú na to, čo rozptyľuje, zdržuje alebo ukazujú to, čo bolo zanedbané, zapreté, či zatlačené do zabudnutia.

Z toho tak trochu desivo vyplýva, že dnešný svet, pripútaný na predstavu, že skutočnosť je len to, čo vníma osobnosť duše, je z pohľadu Žiaroslávia vlastne „predpeklie“.

Zabudli sme byť Človekom. Zapreli sme svoju božiu podstatu. Stalo sa tak počas „Svarogovej noci“ no o tom neskôr. Preto najvyšším cieľom správneho Žiaroslávia je stať sa opäť Človekom. Vystúpiť svojim vedomím nad vlastnú osobnosť a dívať sa na Život osobnosti ako na sen, z ktorého sa je teraz načas prebudiť.

Sloveni vnímali aj jemnejšie prejavy božích tvárí Rodírije. Tých dvanásť najsilnejších sa nezjavovalo priamo v plnej svojej veľkosti. Napríklad Svaroga môžeme vidieť najviac tak v jeho najsilnejšom prejave v podobe horúcej gule na oblohe. Týmto spôsobom nás obdarováva Životnou silou a často ho voláme Darboh. Darboh sa mení podľa období, ktoré prežíva. Od jari je to Jarovít, v lete Kupalo, na jeseň Svantovít a na zimu sa stáva Koledom. Možno preto, lebo je to veľmi silná osobnosť, sa nám takto zachovali tieto mená do dnešných čias.

Perúna môžeme zažiť najviac v jeho prejave blesku počas búrky, no ďalšie staré známe meno Stribog pre neho používali naši predkovia, keď sa nadúval v silnom vetre.

Velesa v podobe Vodana môžeme cítiť ako rezký lesný prameň alebo zvaný ako Usud nám spolu s Makášou určuje naše hranice osudu.

Morana nás štípe svojim mrazom a stretneme ju aj v podobe Smrti.

Nij sa s nami rozpráva uprostred zemetrasení a Luna svieti na nočnej oblohe.

Toto všetko sú len výseky z bohatého prejavu bohov a naši predkovia, aby si zľahčili rozpravy s nimi, začali týmto jednotlivým prejavom dávať zvláštne mená. Často sa zhodujú so silami, situáciami alebo okolnosťami, vo svetlej alebo tienistej časti ZAVeného sveta. Nenechajme sa popliesť, že sa týmto iným menám pripisuje akási príbuzenská prepojenosť z ich pôvodcom. Svarog nemá syna Darboha, on sám je Darboh. Perún nie je otcom Striboga, to sa len tak nazýva jeho vetristý prejav. Veles s Makášou nesplodili Usuda, len ich schopnosť vybrať z božích darov hojnosť, či predpovedať biedu sa nám javí ako samostatný boh. Rovnako Morana, Nij, či Luna sa nám objavujú v rôznych tvárach, aby nakoniec všetci spočinuli v samotnom otcovi Rodovi a matke Iriji.

To len malosť našej osobnosti nedokázala vždy rozpoznať jednoduchosť božieho prejavu. Pridajme k tomu ešte dezorientovaný pohľad založený na požieračnosti svetových kultúr dobyvačného kresťanstva a zrazu nám tu povyskakuje polyteistický chaos nekonečnej božej rodiny.

Vo svete osobností duší, ktorý sa dotýka brány NAVu, je preveľké množstvo bytostí a tvorov, ktoré s nami zdieľajú jeden vek. Preto sa v našej ľudovej tradícii zachovali príbehy o vílach, škriatkoch, lesných, vodných, zemných, či vzdušných bytostiach. Sú skutočné, ibaže skrze posledný prejav, ktorým je osobnosť duše, nie sú tak ľahko viditeľné. Skrze vnímanie svätého ducha Človeka ich môžeme stretávať asi tak, ako sa nám to darí v prípade divej zveri v lese.

Svet NAV má tiež rôzne druhy a mená uNAVených blúdiacich duchov, ktoré však nie sú bytosťami a je veľmi škodlivé ich kŕmiť silou strachu a dávať im tak poverenie správať sa ako bytosť. Ich slávne mená sa často zhodujú so silami, situáciami alebo okolnosťami zapretých, vytesnených cností človeka. Najsilnejšie posolstvo o týchto duchoch nám odovzdáva prstonárodná slovenská rozprávka o Martinkovi Klingáčikovi. Napriek jeho na prvý pohľad „rozkošnému“ menu, jedná sa o temného krvilačného ducha. Zastupuje vo svojom zosobnení všetky temné tvory a zatratených duchov NAVu.

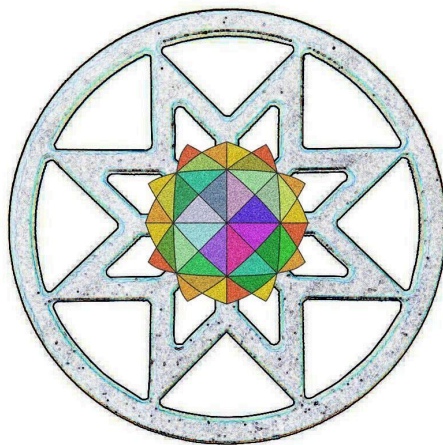
Svet PRAV je skrytý v oslepujúcom svetle.

Svet JAV sa javí ako skutočný.

Svet NAV je skrytý v temnotách podsvetia.

Obrazné znázornenie rozšíreného (rozmeneného) Alaturu, ktoré nám naznačuje Žiarivé rozmieňanie vesmíru je symbolom ŽIaRA Slávija a vyzerá takto:

Alatur ako Žiarivé oko Ja

RôznoRODÉ základné cnosti bohov

Rodirija sa rozmenila na dve podstaty nasledujúc Žiaru vesmíru.

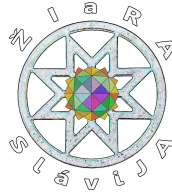
Podstata sily ŽI - Irije sa zrámcovala do skupiny Čerbohov. Keď o tejto skupine hovoríme ako o celku, používame jednotné číslo akoby šlo o jednu bytosť. Čerboh zodpovedá za stále uvoľňovanie, rozpínanie, pohlcovanie a tým aj za rozklad, smrť, stratu, zabudnutie, bezmennosť. Je tienistou odvrátenou tvárou Rodirije. Je stvoriteľom a správcom sveta NAV.

Podstata RA – Roda obživila s skupine Belbohov. Keď o tejto skupine hovoríme ako o celku, používame jednotné číslo akoby šlo o jednu bytosť Belboh zodpovedá za stále spevňovanie, rast, výdaj, zacielenie a tým aj za budovanie, život, získavanie, náuku, pomenovanie. Je osvietenou privrátenou tvárou Rodirije. Je stvoriteľom a správcom sveta PRAV.

Čerboh má tri tváre (ktoré sa vyžiarili ako bytosti) a tie majú svoje dve polarities kladu a ťahu. Sú to:

Morena – pani a správkyňa hraníc Žiary (v podstate smrti). Uvoľňuje, je správkyňou pokoja a pomáha utíšiť pohyb unaveného ducha. Jej prejavom je teda aj mráz, s ktorým si ju najčastejšie spájame. Je odvrátenou tvárou Lady. Morena je symbol všetkého upokojenia a zmierenia. Nie náhodou je od nej odvodené aj slovo „more“, ktoré pomenováva cieľ všetkých riek a iných vodných tokov. Všimnime si, že sladké pitné vody dotečú do mora a tam sa všetky spoja, no zároveň aj prestávajú byť pitné – „sladké“. Musia prejsť očistou znovu vystúpenia na oblohu a opätovným návratom do sladkých riečisk. Zasa vidíme, ako dokonale funguje naša reč. Rieka je odvodená od slova reč. Rovnako má svoj jedinečný zdroj, ktorý síce pochádza z jednej vody sveta, no zároveň vyviera v rôznorodých územiach s rozmanitými terénmi. Svojim tokom vytvára koryto rovnako, ako národy vyvierajú každý z vlastného prameňa, prúdia v koryte národnej svojbytnosti, aby nakoniec spočinuli všetci v jednom stvoriteľovi. Morena je preto vysoko uctievaná bohyňa zmierenia všetkých bolestí i svárov, odpustenia vín, dôstojného dokonania.

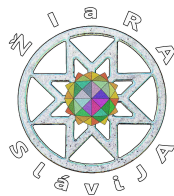
Kresťanským vplyvom vznikol dojem, že na jar ľudia podľa starých zvykov pália Morenu. Myslíte si, že by tento zvyk prežil kresťanský útlak v pôvodnej podobe, keby to nebolo pokrútené podľa potreby uchvatiteľov? Ešte dnes niektorí starí ľudia hovoria, že to sa nepáli Morena, ale „starena“, „baba“ alebo napríklad v Krupine dodnes hovoria, že sa páli „kysel“. Nie, drahí priatelia, naši predkovia svojich bohov neupaľovali ani ich netopili. Morena mala vysokú úctu a snáď sa jej dostane patričnej úcty opäť.

Kostej (KašČej)– pán a ochranca sveta NAV a podsvetia. Je odvrátenou tvárou Svaroga. On kontroluje, či je mŕtva hmota skutočne dokonaná a oslobodená od všetkých vzorcov, túžob, sporov, zväzkov života. Inak by sa totiž z nej nedala vytvoriť čistá surovina pre nový život, ktorý Svarog prebúdzá. Keď Kostej odhalí, že nejaká čiastočka Navu ešte nesie so sebou pripútanie k bývalému životu, okamžite upratuje. Nevedomý človek vníma Kosteja ako diabla pokušiteľa. Tá nedokonaná časť Navu je totiž v podobe neodpusteného lipnutia. V dnešnom jazyku by sme to mohli nazvať nezmierená závislosť. Kostej, aby sa jej zbavil, potrebuje ju dostať z Navu naspäť do Javu, nech sa tam dokoná – odpustí. Preto oslovuje bytosti vo svete Jav a ponúka im závislosť, aby si ju vzali k sebe a pomohli jej dokonáť. Kostej však veľmi dobre vie, že všetko stvorenie je stále v rovnováhe. Preto nemôže niečo niekomu len tak ľahko dať a nič za to neziať. Takýto klient sa musí vzdať niečoho. Kto by už len chcel nejakú závislosť kúpiť za niečo, čo vlastní a dokonca aj potrebuje, či má rád. Preto Kostej za to sľubuje vždy nejakú materiálnu odmenu. Tá materiálna odmena je vždy napojená na konkrétnu závislosť a na začiatku ju so sebou prináša. Nevedomky však tento úbožiak vlastne prijíma obyčajnú závislosť a vzdáva sa niečoho vzácneho, o čom ani netuší, čo to bude. Ani Kostej to nevie. On len vytvorí ilúziu, že dáva niečo vzácne, za čo treba zaplatiť. V skutočnosti však dáva hnusný zvratok zabalený vo voňavom kvete. Voňavý kvet chytro vyprchá a potom odhalí pravdu. Nakoniec prichádza ten najväčší šok. Poznanie, že kvôli zvratku v kvete sa kupca vzdal niečoho nenahraditeľného. Duša má svoje hranice a je to proste jednoduchá fyzika. Ak chcete niečo nové, musíte pre to uvoľniť miesto v duši a vzdať sa niečoho starého. V rozprávkach sa preto Kostej zobrazuje ako kupliar. Príde k vám a ponúkne vám bohatstvo, úspech, slávu, proste niečo, čo je skutočne spojené so závislosťou, ktorú vám chce infikovať do duše. Za to nechce nič, iba voľné miesto v duši. Dokonca vám dá na výber, čoho sa chcete vzdať. V rozprávkach sa to skomolilo a vyobrazil sa čert, ktorý vám ponúka nejaké bohatstvo za vašu dušu celú. Omyl, takýto obchod by nikto neuzavrel. Ak nešťastník pristúpi na obchod s Kostejom, kúpi za voľné miesto v duši sľubovanú slávu. Kostej mu s ňou dá aj závislosť, ktorá mu prevyšovala v Nave. Síce slávny, no zžieraný bažením a nespokojnosťou nakoniec nešťastník dokonáva skôr a horšie ako by dokonal bez tej slávy. Nuž, ale to je už problém chamtivca. Kostej totiž nič nedáva nasilu, nikoho netyranizuje, nenúti. On je iba kupliar. Stačí povedať: „Nie, ďakujem!“ a poberá sa svojou cestou bez dôsledkov. Naši predkovia preto neuznávali skratky a radšej trpezlivo na každom úspechu pracovali. Tiež sa nedali len tak nahovoriť na „rýchle prachy“. Skúmali ponuku niekedy aj pridlho a každý ľahký obchod im bol podozrivý.

Slota – dokončuje to, čo Nij nedokázal rozbiť. Rozkladá hmotu na najjemnejšie až základné čiastočky. Jej nástrojom je rozpúšťanie, kde všetko so všetkým splýva v prapoliévke, ktorú Slota mieša. Je odvrátenou tvárou Vesny. Slota pracuje pilne, no jej zásahy sú veľmi nenápadné, aj keď nezvratné. Je to božia gazdiná, ktorá večne upratuje. Jej zásluhou sa rozpadajú aj tie najtvrdšie skaly. Všetko pod jej rukami mäkne, práchnivie alebo sa rozpúšťa. Ľudia ju vnímali hlavne ako paniu močiarov, tlejúcich vresovísk a tóní. Nie náhodou sa podľa bohyně Sloty zvyklo nazývať aj škaredé počasie, ktoré spôsobovalo bahná na ceste, či zakalenú „čľapkanicu“ zo snehu. Slota nám však umožňuje piť sirupovú vodu alebo citrónádu. Má prsty v každej fúzii a chémia je veda, ktorej by kludne mohla byť patrónkou. Proces tlenia, hniloby a iného rozkladu je plne pod jej dohľadom.

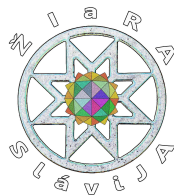
Nij – ničiteľ a ukončovateľ všetkého. Je nástrojom skazy a straty. Je odvrátenou tvárou Perúna. Bez Nija by sme nečítali túto knihu. To on nám uvoľnil miesto na zemskom povrchu. Rozdrtil pôvodný svet, aby na jeho troskách mohol vyrásť nový. Znovu si pripomeňme rovnováhu stvorenia. Nemôžeme donekonečna rásť. Slávovia vedia, že trvalo udržateľný rast je rovnaká hlúposť ako v lete stavať snehuliaka. Pri akomkoľvek budovaní a tvorbe prideme vždy na hranicu vyčerpania zdrojov. V takom prípade treba niečo zbúrať, zničiť, rozložiť, aby sme trosky mohli použiť ako stavebný

materiál. Toto vedia už deti v predškolskom veku, že pokiaľ minú všetky časti stavebnice a chcú sa hrať ďalej, musia vybrať stavbu, ktorú zbúrajú a s jej časťami budú pokračovať v hre. Vedia to aj deti, no akosi počas dospievania sa z nich často krát stávajú podnikatelia a politici, ktorí na základy fyziky zabúdajú a hrajú sa na obecné šialenstvo trvalo udržateľného chabrania.

Luna (Chors) – ochrankyňa a matka všetkých ukrivdených, zlomených a skazených. Pani studeného svetla, ktoré vedie v temnotách padlé a temné bytosti. Stráža všetky cykly a dbá, aby „na každého raz prišlo“. Luna sprevádza všetko mŕtve do procesu rozkladu a dokonania. Preto sa jej tvár vznáša v noci nad zemou a jej premeny majú vplyv na očisťujúce pochody v našich telách. Rozpúšťa dogmy roztancovaním obrazov do ilúzií. Zobrazuje nám naše strachy i túžby, aby sme ich lepšie spoznali a vedeli sa im postaviť. Tiež dáva bylinám čarovnú moc a sprevádza do najhlbších temnôt podsvetia, kde vystavuje bytosti pohľadu do najtemnejšej tváre ich vlastnej podstaty. Prejavuje sa často vyjadrením sklamaní nad životom, smútkom a clivotou. Je odvrátenou tvárou Mokoše. Luna svojim chladným svetlom priťahuje mŕtvych pod smrtonosný kyj Nija. Počas „pochodu“ smrti sú zvyšky Živy umierajúcich tiež pochúľkou hladných duchov podsvetia. Luna je ich paňou a správkyňou. Vidí do najtemnejších kútov duše a preto je tiež kráľovnou snenia. S ňou sa možno radiť o tajných náukách. Učiteľka mágie a tajných čarovných postupov. Patrónka bylinkárov. V modernej dobe by sme ju mohli poprosiť o ochranu a patrónstvo pre psychológov. Kto odhalí pravú úlohu jej svetla, nikdy v podsvetí nezablúdi. Luna totiž žiarí lákavo a každý jej nasledovník nakoniec padne pod Nijovým kyjom alebo sa zrúti do močarísk Sloty. Kto sa však dokáže otočiť jej žiarivej tvári chrbtom, zistí, že studené lúče luninej tváre osvetľujú cestu von z Navu. Táto pani nočných tvorov láka síce do zasneného poblúdenia, ale zároveň ukazuje cestu k prebudeniu. Veľa terapeutických techník v psychológii je „našepkaných“ touto mocnou bohyňou. Pozná cestu dnu i von zo zatratenia. Jej svetlo vládne nášmu podvedomiu a osvetľuje knižnicu skúseností predkov.

Dij – pomstiteľ, pán noci a temnoty, tieňov a skrytých nekalých tajomstiev, zrád, podvrhov a prevratov. Prvý strážca brány Navu. Večný protivník Života (oponent). Je v stálom protivenstve s Velesom. Jeho najsilnejší spochybňovač a zároveň i jeho vlastná odvrátená tvár. Protirečí, intriguje, obviňuje a trestá utrpením. Nič z toho však nerobí len tak pre zábavu. Dbá na rovnováhu duchov Navu. Dij v podstate preveruje, či sú veci alebo bytosti, ktoré Veles dovedie k bráne Navu, skutočne dokonané. Je dôležité si uvedomiť, že dokonanie je vo vierozvesti Slávov odmena. Naši predkovia smrť nevnímali ako niečo škaredé a už vôbec sa jej nebáli. S hrdo vztýčenou hlavou jej vyšli v ústrety a právom očakávali ocenenie za naplnený život. Tým bolo oddelenie vedomia od dokonanej hmoty a prechod do vyššieho stavu. Toto si každý musí zaslúžiť. Čím? No predsa DOKONANÍM. Preto Dij akýmkoľvek prostriedkami, priamymi, či ľstivými, skúša kandidáta na smrť, či odpustil alebo napravil všetky krivdy, odovzdal všetky diela, vzdal sa všetkých väzkov, ktoré ho pri živote držali. Stretnutie s Dijom opisuje aj buddhova náuka ako tzv. „Bardo“. Je to obdobie po smrti, kde sa zomierajúca osobnosť stretáva so svojim životom ako rekapituláciou. Tam sa preveruje, či niečo z tých obrazov nevzbudí túžbu alebo výčitku, či strach. To je presne dijovo pôsobenie. Ak presvedčíte Dija, že ste odpustili, vzdali sa, či odpojili od všetkého, s čím ste v živote nadobudli vzťah, pustí vás ďalej. Ak zaváhate, uvrhne vás do ďalšieho vtelenia (inkarnácie), kde dostanete príležitosť naplniť a ukončiť nedokonaný vzťah, či dielo. Aby Dij dokázal odhaliť pretváрку a klamstvá takto „nepoctivých dušičiek“, stal sa majstrom klamstva a intrigy, či podvodu. Preto je často vykresľovaný ako patrón manipulátorov, klamárov a podvodníkov a zosobnením zisťovnosti. Nič neodpúšťa a nikdy nezabúda. Tu vidíme ďalší znak toho, že Slávovia lipnutie na osobnosti pokladali za prekliatie. Súčasná až chorobná posadnutosť predlžovaním života a všeobecný panický strach zo smrti je vlastne podľa našich predkov znakom šialenstva. Dij je týchto šialencov prísny pánom, ktorý ich chová ako dobytkov a dbá o to, aby nenarušovali prácu ostatných bohov.

Belboh má tri tváre (ktoré sa vyžiarili ako bytosti) a tie majú svoje dve polarity kladu a ťahu. Sú to: **Svarog** – pán ohňa, teda sily života a premeny. Povzbudzovateľ, stále nabudený do aktivity. Provokuje do uskutočňovania cieľov, získavania, rastu a osvetľuje, vysvetľuje. Je správcom sveta PRAV, osobnosťou, ktorej slovo vždy sPRAVne pomenuje zámer a cieľ, ktorý treba získať. V zásade prezentuje postavenie otca, vrcholovú vedúcu osobnosť, ktorá je vždy jasne vyhranená, pevná, zásadová, schopná sa za svoje zásady pustiť aj do bitky. **Lada** – jemná zmierovateľka. Pani objatí, splyvania, jemnosti a nehy. Milenka, ktorá prijíma a nesúdi. Ochrankyňa všetkých citlivcov (senzibilov).

Perún – pán sústredenia, premeny a cieľavedomosti. Ochranca zámerov a presnosti i zacielenia. Jeho prejavom je prísnosť, jasný cieľ, disciplína a sila rozhodnutia. Je tiež ochranca spravodlivosti a neustúpi pri krivde ani bohovi. Podporuje a chráni Život na zemi no často aj tým, že svojou silou preskúša bytosti, či dostatočne Život chápu a vedia sa sústrediť na svoju cestu. Prebúdzajú k uvedomeniu. Zrúti, čo nefunguje aby sa uvoľnilo miesto novému.

Vesna – šantivá figliarka, ktorá svojou zvodnou čistou nevinnou krásou odľahčuje perúnovu prísnosť. Teší sa z každého púčku, povzbudzuje a prebúdzajú k životu. Aj v najväčšom smútku vie vylúdiť úsmev, obmäkčiť aj to najprísnejšie srdce, nájsť krásu aj v najskazenejšom obraze sveta. Tanečníčka vo víre znovuzrodenia a očisty. Zbavuje viny a starého, povzbudzuje k ceste a novým zážitkom.

Veles – Správca krásy života. Ochranca a obdivovateľ umenia. Veľa videl a všetko pozná. Pastier bytostí, ktorý dohliada na rovnomernú výmenu síl v prírode. Znalec prírodných zákonov. Veľký znalec sveta a pôžitkár. Prešiel podsvetím, zomrel a znovu ožil a preto sprevádza všade tam, kde sa dá zablúdiť. Pomocník sprievodcom i liečiteľom.

Makáša – sama matka Zem. Ochrankyňa domova, zázemia. Živiteľka, ktorá osviežuje a rozdáva všetkým bez súdu, či obvinení. Živná pôda, zdroj síl. Prijímajúca matka pre všetkých. Zmyselná znalkyňa telesných pocitov, ktorá sprevádza v priamom osobnom prežívaní života samého aj skrze bolesť, aj skrze rozkoš. Divoká a neskrotná.

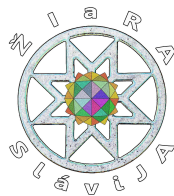
Človek – rodí sa ako zámer bohov, ktorí spojili svoje hodnoty, aby stvorili obraz, skrze ktorý môžu skúšať zažívať rôzne prepojenia seba samých. Tak si overujú, ktoré prepojenie síl bude pre vesmír to najvhodnejšie pre naplnenie vôle stvoriteľa. Človek vládne veku a určuje tak jeho obraz, ktorý je sledom príčiny a následku. Človek je posledným vyžiarением JA do bytosti.

Slávne prírodné pravidlá

Prírodné pravidlá platia vo všetkých svetoch aj stavoch vedomia. Niet v nich výnimky a nedajú sa obísť. Nemajú nad nimi moc bohovia a nepretlačia ich žiadne sily matérie. Sú totiž stanovené koncom najvyššieho stvoriteľa a pochádzajú priamo zo sveta Slávija.

Prvé prírodné pravidlo je Pravidlo vesmíru.

Tento zákon hovorí o tom, že základom všetkých svetov je rovnováha. Všetkého je preto dostatok, nič nechýba a nič neprevyšuje. Preto ak sa má niečo nové zrodiť, musí pred tým niečo zomrieť. Ak držím niečo, čo nepotrebujem, zákonite sa tým oberám o nové, čo mi práve chýba. Ak požadujem niečo nové, musím niečo staré odovzdať. Z tohto zákona vyplýva, že strácam vždy len to, čo nepotrebujem a dostávam, či držím sa ma len to, čo ku mne patrí, či potrebujem to pre naplnenie zámeru. Nič nemá takú cenu, ktorá by sa v prípade straty, či zániku nedala nahradiť a všetko, čo jestvuje práve v tomto okamihu je to najvzácnejšie na svete.

Aby sme niečo dostali, musíme najskôr niečo dať. Najskôr dáme, či vykonáme, čo je treba a potom dostaneme všetky naše potreby.

Druhé prírodné pravidlo je Pravidlo Žiarenia.

Tento zákon hovorí o tom, že všetko vo vesmíre pozostáva z dvoch protipólov, ktoré sa navzájom zrkadlia a všetko je v neustálom pohybe. Rovnaké póly sa odpudzujú aby sa opačné mohli pritiahnúť. Keď sa chcem dostať hore, musíme sa odraziť od dna. Keď chce strom dorásť korunou do neba, musí mať korene v pekle. Protipóly sa navzájom zrkadlia, čo znamená, že peklo je len odrazom nebies, ako je dole, tak je hore, ako v malom, tak vo veľkom, ako vo vnútri, tak vonku. Hmota je energia a energia je hmota. Všetko má svoju prednú a zadnú stranu, privrátenú a odvrátenú tvár. Neustály pohyb v rytme striedania pólov v spojení s prvým zákonom vesmíru spôsobuje, že všetko je pominuteľné. Nič nemá väčšiu alebo menšiu hodnotu. Jediné, čo má skutočnú cenu je neustála tvorba. To, čo bolo je rovnako neskutočné, ako to , čo bude. Tento zákon má krásny dôsledok, že každý okamih je príležitosť pre nové zrodzenie, očistu, počiatok a vo všetkom, čo upúta moju pozornosť vidím, len časť samého seba.

Tretie prírodné pravidlo sú Hranice osudu.

Tento zákon hovorí, že vesmír a jeho svety sú prostredia obmedzené hranicami sily stvoriteľa, no v rámci tých hraníc si každý môžeme robiť, čo chceme. Svojim prejavom (akýmkoľvek) však pôsobíme na celý svet a ten nám naše pôsobenie odráža. To znamená, že každým svojim prejavom pôsobíme na rovnováhu síl v našom bezprostrednom okolí a to nám náš tlak, či ľah vracia naspäť. Preto, to, čo prežívame aj ako to prežívame je dôsledkom nášho vlastného pôsobenia. Tento zákon nám vlastne ukladá povinnosť zodpovedať za celý svoj život a každý prejav v ňom. Čím viac vieme zodpovedať za svoje činy, tým pozornejšie pôsobíme a sme si vedomí dôsledkov svojich činov. Máme tak v rukách svoj osud a sami rozhodujeme, čo sa v ňom bude diať. Čím menej prijímame zodpovednosť za svoj život a jeho prejavy, tým menej si uvedomujeme dôsledky svojich činov. Stávame sa tak hračkou v rukách náhod, nehôd a okolností a vystupujeme vo vzťahu k osudu ako jeho obeť.

UNAVený svet, teda dušestredná sústava

Duša a dušestredná sústava vo svete NAV

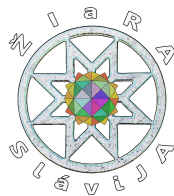
Sebazáchovné predurčenie duše vytvára samostatnú sústavu, ktorá sa rozširuje a množí. Je to princíp ŽI sily. Dušestredná sústava je však posledným a teda uNAVeným prejavom JA. Je najhutnejšia a najpomalšia. Obsahuje všetky dôsledky a prejavy vyšších svetov. Je zobRAzením všetkých zámerov a zároveň aj obnovujúcim strediskom. Vo svete NAV, teda v dušestrednej sústave končia všetky príčiny a prejavujú sa v dôsledkoch. Všetko minulé, čo sa dialo, všetko podmienené, čo by sa diať mohlo a všetko budúce, čo sa stane sa tu mieša v nekonečnom množstve možností. Pokiaľ tento svet nie je v rovnováhe, má to veľký vplyv na všetky vyššie svety. Človek je správcom tohto sveta a pomáhajú mu v tom bohovia tieňov. Človek skrze svoju dušu dokáže priamo pôsobiť na **zatratených duchov**.

Zatratený duch má dve polarity:

Zatratený duch vzdoru – je zapretý prejav, odmietaná hodnota, ktorá sa používa nadmieru a nevhodne.

Zatratený duch túžby – je zapretý prejav, odmietaná hodnota, ktorá sa nepoužíva alebo sa používa nedostatočne.

Podľa toho, ako duch spolupracuje s dušou sa dá určiť stupeň

Kolo RODnej tvorby

Kolo rodnej tvorby nemá začiatok ani koniec. Je úplne jedno, akým bodom začneme popisovať toto dokonalé dielo. Je to večná „štafeta“ súťaže* rodných tvárí. Práve porozumením zámeru kola rodnej tvorby môžeme plnohodnotne pochopiť postavenie a hodnoty základných dvanástich tvárí svätej Rodirije, stvoriteľa Rodosveta.

Možno preto, že v čase písania tejto zvesti je vrchol moci tienistých tvárí Rodirije, začnem teda od momentu únavy stvoreného. Je to čas, kedy je dokonané. Zámer je naplnený, stvorené dokončilo svoj účel a dostáva sa do unaveného stavu, teda do počiatku svojho zániku. Typickým obdobím tohto stavu napríklad v roku je čas jesenných a zimných mesiacov.

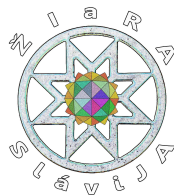
Prvú stretneme tvár **Dija**. Tento boh tieňov vyhodnocuje a posudzuje konanie. Kontroluje, či všetko naplnilo svoj účel. Nemilosrdne súdi a neodpúšťa ani najmenší kúsok neukončeného. Odhaľuje všetky nevyužitú časť, vytláča ich späť, aby dokonali. Odkrýva všetky nezmierené zapretia, túžby, či vzdory a či sa im to páči alebo nie, nedovolí im prejsť bránou do sveta NAVU, teda podsvetia. Nedovolí spočinúť nikomu a ničomu, čo ešte lipne na nedokončenej tvorbe.

Zmierené, teda dokonané prechádza dijovou bránou pred tvár **Luny**. To sa napája na jej striebriaté chladné svetlo a odovzdane kráča pod jeho vábením hlbšie do tieňov. Aj v tomto momente sa ešte nájdú tvory, čo oklamali Dija a opojné svetlo Luny ich uvrhne do márneho blúdenia v mokradiach. Ostatné pod ochranou odrazu svetla Svaroga v luninej tvári predstupuje pred mocného **Nija**. Ten pevným a rýchlym pohybom svojho mlatu rozbíja všetky formy, štruktúry a podoby, ktoré pred neho prídu. Nič nie je dosť pevné, aby obstálo pred takou silou a preto sa pred ním boria dogmy, posudky, predsudky, pravidlá, zákony, všetky podoby a formy. Ostávajú len črepy a prach. Tento prach starej tvorby odtlačí Nij do náručia rozkladajúcej **Sloty**. Jej trpezlivé pôsobenie rozloží aj najjemnejší čriepok tvorby do prásil, ktoré strácajú v jej moci akékoľvek meno a rozpustí sa aj najjemnejšie vlákno spájajúce s pamäťou na to, čo bolo. Mokraď posvätné Sloty pomaly ale iste odoberie všetok zmysel, účel, či spojitosť s tým, čo už skončilo. Toto bahienko matérie/ hmoty je základom novej tvorby, no ešte pred tým ho prísny okom prehliada najvyššia rámcová autorita sveta tieňov, ktorým je tvár Roda stvoriteľa menom **Koste**. Jeho pozornosti neunikne ani najmenšia nezrovnalosť. Hľadá spojenia, ktoré odolali aj slotinmu pôsobeniu a zachovali si pamäť na to, čo bolo. Lipnutia, túžby, vzdory hmoty, ktorá sa nechce rozložiť. Prahmotné bahno nesmie obsahovať ani najdrobnejšiu hrčku. Všetko, čo nie je rovnovážne s prahmotou, Koste vyberá a vytláča späť do zjaveného sveta. Tak, ako jeho brat Dij na začiatku podsvetia, tak aj Koste na konci stráži bránu a čo nie je dokonané, vyvrhuje na dokončenie zámeru. Čistú prahmotu predkladá pred mocnú dôstojnosť najvyššej živej autorite tieňov **Morenu**. Tá svojou tichou mocou premieňa beztváré bahno na pevné základy matérie, z ktorej

* Súťaž – v pravej Slovenčine je význam slova súťaž zdieľanie tiaže. To znamená, že rozmanité bytosti sa spájajú, aby dosiahli spoločný cieľ. Navzájom sa podporujú a zdieľajú svoje osobité hodnoty pre osoh všetkých zúčastnených. Keď napríklad súťažne bežím, svojou vytrvalosťou a rýchlosťou povzbudzujem ostatných a prebúdzam do výkonu, aby došli do cieľa s využitím svojej plnej vôle.

sa bude dať budovať nový svet. Morena dáva hmote nepodobu, netvar. Sú to tiché, pokojné a mliekve základy novej tvorby.

Čierna beztvárá hmota prechádza do „vyhne“ pod kladivo najvyššej rámcovej autority svetlých tvárí Rodirije, ktorého nazývame **Svarog**. On svojou silou v ohni žiarivej vyhne vtĺka do tejto černoty Život. Z beztvárých kusov ničoty sa stáva vytvarovaný kus živého sveta. Svarog však nedbá na úhľadnosť, či krásu. Jeho starosť je len oživiť mŕtve a už aj to podáva do rúk láskavej najvyššej živej autority svetlého sveta **Lady**. Ona svojimi jemnými rukami uhladzuje tvary a formuje do ladnej podoby. Zaobľuje hrany, češe strapce, z ktorých vznikajú čipky. Ich kresba pripravuje možnosti spájania sa navzájom. Lada v podstate vytvára súčiastky stavebnice zo živej hmoty, ktoré sú navzájom spojitelné

do rozmanitých celkov. Tieto súčiastky odovzdáva sústredenému **Perúnovi**. Jeho nevyčerpatelná sila sústredenia spája časti do sústav, ktoré už nesú v sebe prísľub zámeru. Môžeme povedať, že Perún tvorí počiatky sústav, z ktorých sa dá už predpokladať, akým smerom sa uberú. Je to akoby vštepoval súhrn možností a schopností, ktoré sa môžu ďalej rozvíjať. Ktovie, ako by to dopadlo, keby nebola nablízku **Vesna**. Totiž ešte skôr, ako by Perún mohol svoje dielo dokončiť, Vesna je taká nadšená z toho, čo vidí (a veru vopred vždy chápe perúnov úmysel), že mu to netrpezlivo uchmatne a už sa s tým začne hrať. Perúnovi neostáva iné, len zobrať ďalšie kúsky od Lady a začať odznova, no už zasa s iným úmyslom. Vesnu však hra dlho nebaví, lebo tvorba nie je dokončená a tak rýchlo odkladá hračku a uteká zasa k Perúnovi striehnuť na novú zábavku. Odložené, ešte nerozvinuté krásy však pútajú pozornosť **Velesa**. Je to mocná tvár Roda a podobne ako jeho brat Svarog vtlačá život, on zasa vyberá, čo za životie vôbec stojí. Veles sa prejavuje ako rozvážny pôžitkár. Skúša, ovoniava, ohmatáva, ochutnáva, obzerá, počúva zvuky klbiak Živlov a čo sa mu zapáči, kladie do lona matky všetkého živého **Makáše**. Tá poskytuje výživu a bezpečný priestor pre rast a napĺňanie zámeru stvorenia. Veles si ďalej užíva a starostlivo chráni rozkvet. Miluje všetko, čo rastie v makášinom lone.

No vždy príde čas, keď každá tvorba dokoná svoj plán. Stráca výživu matky Makáše, pretože už ju nevládze naplno využívať a matka sa musí starať o ďalšie a ďalšie živé tvory a bytosti. Unavuje sa všetko, čo dokonalo svoj účel. Vtedy ešte raz prichádza Veles a s úctou, vďakou a nežnou láskavosťou sprevádza unavené duše do podsvetia pred tvár prísneho **Dija**.

...a príbeh končí tam, kde sme ho začali. Preto vlastne žiaden koniec nemá a nemá ani začiatok. Všetko je presne na svojom mieste v rovnováhe s vesmírom. Tak ako svetlo – svet slova – tvorí a tancuje v radostnom živote, tieň sa stará o spočinutie unavených častí, aby sa mohli obrodíť a pripraviť pre novú radostnú tvorbu Rodirija najvyššieho.

Dušestredná sústava je živelná časť Rodovej tvorby. Preto je teda materiálna, hmotná. Spadá pod kolobeh rodnej tvorby. Človek je však priamym vyžiarom Rodirije a jeho duch vyplňa dušu, pokiaľ je živá a keď sa unaví, vystupuje z nej a prepúšťa podsvetiu. Človek je tvorcom veku. Je výsledkom spojenia všetkých dvanástich tvárí Rodirije v rôznorodých pomeroch a tým vytvára každý Človek osobitú tvorivú bytosť. Človek je teda bohom tvorby duše tak, ako je Rodirija bohom tvorby Človeka.

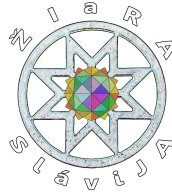
Rozjímacie sústredenie podľa vierozvesti ŽiaRA SláviJa

Očista duše pred rozjímaním

V posede s vystretým chrbtom pritlačíme bradu na hrudník, pričom zachováme vystretý chrbát. Ruky sú dlaniami otočené k nebesám, položené na kolenách a palec je spojený s malíčkom a prstenníkom. Prostredník a ukazovák sú vystreté. Vytlačíme všetok vzduch z tela a následne nasajeme vzduch cez brucho. Hlava ostáva visieť na hrudníku, chrbát je vystretý. Preciňujeme a v duchu tiež rečieme:

„Prepúšťam zo svojej duše všetko unavené i to, čo ku mne preniklo skrze moju nevedomosť, strachy, obavy, predsudky, posudky, či očakávania. Odovzdávam, čo nepotrebujem, prepúšťam, čo mi nepatrí, vzdávam sa toho, čo mám navyše. Odpúšťam tiež vlastné omyly, viny a zlyhania ako i krivdy, ktoré som spôsobil vo svojej nevedomosti do svätého Navu pre obrodu síl do zdrojov novej tvorby“

„Naberám čistú živu matky Makáše, silu života, ktorá vyplňa moju dušu, uzdravuje, spevňuje, zaceľuje a svojim prúdom nesie k naplneniu zámeru môjho zrodeň – Ja – tu vyslovujeme svoje meno Čela veku. Môžeme tiež pripomenúť silu slov, ktoré zariekame alebo dokonca pridať i meno duše s jej charakteristikou, ktorú v tomto čase napĺňame.“

Po precítaní konania dvíhame hlavu do vzpriamenej polohy. Otáčame dlane k zemi, vystierame malíček a prstenník, palca sa dotýkajú ukazovák a prostredník. Malíček s prstenníkom uchopia koleno. S výdychom prehne chrbát dopredu, prstami sa pritiahneme ku kolenám, hlava sa tlačí temenom medzi lopatky. Vytlačíme všetok vzduch z tela. Následne sa nadýchneme a hlava ostáva visieť medzi lopatkami, chrbát je prehnutý. Preciľujeme v duchu a tiež rečieme:

„Prepúšťam všetkých, ktorí ukrivdili mojej duši, či ublížili rodu môjmu. Prepúšťam všetky zablúdené sily, tvory i bytosti, ktoré ku mne prenikli skrze moju nevedomosť do svetla ich vlastného poznania. Rozpúšťam všetky lipnutia i závislosti a oslobodzujem sa od všetkých ako i všetkých oslobodzujem od seba.“

„Otváram svoju dušu čistému svetlu radosti darboha Svaroga, ktoré ožiaruje moju dušu pravdou, odhaľuje krásu duše mojej a mocnou žiarou pravdy boha osvetľuje i cestu k naplneniu zámeru môjho zrodeň – Ja – tu vyslovujeme svoje meno Čela veku. Môžeme tiež pripomenúť silu slov, ktoré zariekame alebo dokonca pridať i meno duše s jej charakteristikou, ktorú v tomto čase napíňame.

Po precítaní konania dvíhame hlavu do vzpriamenej polohy.

Blahorečenie viery

„Chvála Ti, otče Rode, chvála Ti, matka Irija, za svetlo védy čelom veku zvestované, ktoré ožiaruje moju dušu pravdou. Uvedomujem si, že každá duša má vlastnú mieru vôle pre správne naplnenie pravdou a každá duša má vlastnú mieru síl pre správne uchopenie pravdy. Preto prijímam zodpovednosť za vlastné ožiarenie pravdou, ktorým prispievam k ožiareniu pravdou všetkých zrodených.“

„Vnímam prúdenie žiary v jej nekonečnej tvorbe obrazov, ktoré vznikajú i zanikajú vo svojej pomínutelnosti. Ako žiaru prijímam, tak i rozjímam. Ako žiaru pripúšťam, tak i odpúšťam. Sám spočívam vo svetle pravdy ducha čela veku, ktorým som.“

„Ja pôsobím na žiaru vlastnou tvorbou obrazov veku, ktorý aj sám prežívam a zdieľam s vekmi Rodirie v rovnováhe s vesmírom. Ja zodpovedám za to, čo žijem aj ako to žijem. Preto rozjímam, aby som konal v rozvahe svojej sily a vôle, plne si vedomý príčin i dôsledkov svojho pôsobenia.“

„Udrživam rozvalu v žiarivom stave duše bez lipnutia, či závislosti na túžby a vzdory. Som oddaný žiarivej véde božej čelom veku zvestovanej a opieram sa o podporu rodiny duší, ktoré ma milujú, podporujú, či zdieľajú so mnou. Ja milujem všetkých, pretože všetci sme Ja.“

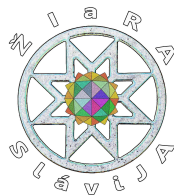
...nasleduje jadro rozjímania podľa vybraného postupu...

Zvyčajne používame odriekanie alebo tiché pozorovanie.

Zvedomňovanie silových čiar - vírov pocitového tela

Zvyčajne sa používa po ukončení jadra rozjímania ako sprítomňovanie sa v telesnom prejave.

1. Sústreďíme sa na vrchol hlavy a zobrazíme si aj silové pole nad hlavou, ktoré si môžeme zviditeľniť ako krištáľ.

„V Žiarivom stave duše dôverujem, Rode, pravidlám, ktoré tvoříš a s istotou sa opieram o hranice sveta, ktoré stanovuješ. Verím v Teba Rode, otče boží.“

2. Sústredíme sa na kostrč a uvedomujeme si aj chodidlá.

„Odovzdávam sa prúdu Života Tvojho, Irija matka bohov, oddávam sa smeru, ktorým sa hýbeš. Som oddaný Tebe Irija, matka božia.“

3. Sústredíme sa na čelo, videnie zázrakom.

„V Žiarivých védach božích, čelom veku zvestovaných prijímam pravidlá Roda ako vlastné.“

4. Sústredíme sa na podbruško.

„S mocou živý drahej háje matky Makáše naplňam životom obrazy veku v zdieľaní s vekmi rodérie v rovnováhe s vesmírom.“

5. Sústredíme sa na hrdlo – ústie.

„V rámci jasnej duše, v ktorej sa zjavujem, vyjadrujem kto som, žiarim pravdu, šírim vieru.“

6. Sústredíme sa na oblasť žalúdka – jarlo.

„Skrze ducha svätého človeka naplňam dušu radosťou darboha Svaroga, silou tvorby, ktorou pôsobím na zjavený svet...“

7. Sústredíme sa na stred hrudníka a zobrazíme si Alaty – vnútorný oltár v podobe vodorovného kríža, ktorého ramená prechádzajú pleciami, vytyčujú sa dopredu aj dozadu a pretínajú sa v hrudníku .

„... vo svetle lásky ku všetkému zrodenému, pretože všetko žiari vo mne a Ja žiarim vo všetkých.“

Chvála a vzdávanie vd'aky

Zvyčajne by sme mali mať čelo opreté o zem v najhlbšom geste poklony.

Chvála ti, otče Rode, chvála Ti matka Iria, za každý prejav vo vzťahovom svete, ktorý mi je daný. Chvála vám, svetlé tváre Rodérie, bohovia sveta, bohyně slova, chvála vám, čelá vekov, na pravde prijatí i vedome zjavení, chvála vám, bytosti, s ktorými zdieľam priestor i čas, za vaše vnemy, ktoré mi radia, za vaše znamenia, ktoré ma vedú, aby sa každý môj prejav stal osožný pre všetkých.

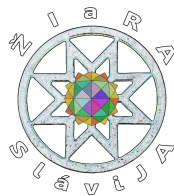
Chvála ti, drahá matka Zem, chvála ti, drahý otče Darbohu, za sily radostného života v živej pravde, ktoré ma vyživujú i chránia.

Chvála vám, predkovia môjho rodu, za cnosti, ktoré ste mi v duši zachovali, aby som nimi naplnil zámer svojho zrodenja.

Skrze lásku, svetlo i tiene, v rovnováhe s vesmírom. (opakovať tri krát)

Ja chválím i ďakujem. (opakovať tri krát)

Vyššie uvedené cvičenia a postupy, ak sa užívajú nasledujúc jeden po druhom, ako sú uvedené podľa nadpisov, tvoria ucelenú sústavu žiaraslávneho rozjímacieho sústredenia.

Dajú sa však použiť aj samostatne podľa vlastnej potreby očistiť sa, pripomínať si posvätnú vierozvesť v blahorečení, či sprítomňovať sa uvedomovaním si silových vírov – čiar svojho citového tela alebo chváliť Rodnú tvorbu a v hlbokej vďake precítiť prítomnosť Rod – Írie vo všetkých ich pôsobeniach.

Vďaky vzdanie po cvičení tela

Rukami vytvoríme korunu na vrchole hlavy a rečieme:

„Verím v boha stvoriteľa.“

Ruky zopneme dlaňami k sebe pred čelom a rečieme:

„Prijímam Ťa Rode otče ako vlastného boha, prijímam Ťa Irija, matka, ako vlastnú bohyňu.“

Ruky zopneme dlaňami k sebe pred hrdlom a rečieme:

„Vyjadrujem to, čo cítim, žijem v pravde.“

Ruky zopneme dlaňami k sebe pred srdcom a rečieme:

„Súcitím so všetkými zrozenými bytosťami, pretože všetci sme jedno.“

Ruky roztvoríme do podoby náručia, akoby sme chceli prijať veľký dar:

„A ja prijímam a ďakujem za všetko, čo dostávam.“

Dlane priložíme na podbruško a rečieme:

„Som...(cnosť), ja...(čo vykonávam v tej cnosti)“

Na záver potvrdenie oddanosti:

„Som žiarivý človek oddaný bohu otcu Rodu, som oddaný bohyni matke Iriji, ja hájím vierozvesť Žiara Slávija.“

Vďaky vzdanie divotvorným bylinám

Podržíme bylinu nad hlavou a rečieme:

„Chvála a vďaka Ti, drahá...(bytosť tabačiku) za silu i očistu, ktoré mojej duši prinášaš.“

Podržíme bylinu pred čelom a rečieme:

„Prijímam Ťa, drahá bytosť, do svojho vnímania a chválím i prosím Ťa o očistu mojej jasnozrivosti.“

Podržíme bylinu pred srdcom a rečieme:

„Prijímam Ťa, drahá bytosť, do svojho Jarla a chválím i prosím Ťa o podporu rovnováhy mojej bytosti.“

Podržíme bylinu pred podbruškom a rečieme:

„Prijímam Ťa, drahá bytosť, do svojho tela a chválím i prosím Ťa o uzdravenie i posilnenie duše i tela môjho.“

Podržíme bylinu pred svojim zrakom a rečieme:

„Prosím Ťa, drahá bytosť, o rozvahu Tvojich síl pre všetkých zdieľajúcich v tomto obraze.“

Tri krát zopakujeme:

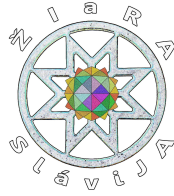
„Skrze lásku, svetlo i tieň v rovnováhe s vesmírom.“

Tri krát zopakujeme:

„Ja chválím i ďakujem.“

Vedené rozjímanie

V Žiaraslávi je používané tiež vedené rozjímanie. Ide o cvičenie sústredenia, ktoré sprevádza vybraný sprievodca. Pri vedenom rozjímaní si treba uvedomiť, že sme prepojení s prostredím mimo nášho stredu. Vstupujeme tak do prostredia, kde sme vystavení cudziemu pôsobeniu. Pre lepšie zobrazenie tohto javu si to môžeme predstaviť ako návštevu v priateľovom príbytku. Ocitáme sa v jeho domácom prostredí. Môžeme si ho slobodne užívať ale len do tej miery, ako nám hostiteľ dovolí. Aj keby sme boli u najústretovejšieho hostiteľa, vždy narazíme na okamih, kedy si plne uvedomíme, že

MY SME TU NA NÁVŠTEVE. Môže nám sprístupniť aj tie najtajnejšie kúty, no nie na stálo. Môžeme preskúmať zariadenie, používať jeho nástroje, užívať jeho priestor, ale len na určitý čas, o ktorom vždy rozhoduje hosťiteľ. Preto nemá zmysel pretvárať daný priestor, či dokonca kritizovať. Jednoducho si ho užijeme a zasa ho ponecháme hosťiteľovmu vplyvu. Môže sa nám príbytok priateľa páčiť, môžeme mať k nemu výhrady, môžeme dokonca ponúknuť radu pre zmenu zariadenia, či vylepšenia priestoru. Na hosťiteľovi však plne záleží, či prijme naše tipy alebo to ponechá v pôvodnom stave. Keď sa nám u priateľa páči, môžeme si u neho užiť aj trochu dlhšie, ak s tým súhlasí. Naberieme síl, inšpiráciu pre tvorbu vlastného domova a nastane čas na odchod. Pokiaľ na to zabúdame, stávame sa otravnými votrelcami. Tak isto sa nám môže stať, že nás hosťiteľ zláka do krásnych komnát a my sa necháme opantať pohodlím a vôbec si nevšimneme, že sa nenápadne stávame väzňom. Na prvý pohľad srdečný hosťiteľ sa zrazu mení na tyranského dozorcú a všetkými možnými metódami nás omotáva závislosťami, lipnutiami na jeho vplyve. Samozrejme, nie je to zadarmo.

Pokojne si prejdime v našich spomienkach, či predstavách tieto obrazy, pretože sú veľmi dobrým obrazom pre lepšie uchopenie a užívanie vedeného rozjímania.

Rozjímacie techniky sú návody, ktoré sa dajú odovzdať. Mali by to byť zvestované vnemy od vedomcov alebo valachavov. Nemusíme však robiť prísny výber zdrojov, pokojne môžeme skúsiť aj neznáme alebo neoverené zdroje a na vlastnom zážitku skúmať, ako na nás pôsobia. Koniec koncov, za svoj život je každý sláv zodpovedný len a len on sám.

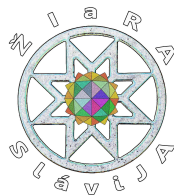
Pokiaľ si techniky nevieme zapamätať alebo sa necítíme v nich spočiatku sebaisto, môžeme prijať vedenie od vybraného znalca. Prijímame ho buď osobne, teda v prítomnosti znalca, ktorý nás svojim pôsobením (hlasom) vedie rozjímacím cvičením alebo používame nahrávku hovoreného slova, či dokonca zvuku s obrazom. V takomto prípade sa plne oddávame vedeniu. Je samozrejme dôležité vopred výber sprievodcu podmieniť len jednou podmienkou a tou je naša dôvera.

Počas vedeného rozjímania prijímame cudzie vlnenia, kmitočet a ten nás ovplyvňuje. Pokiaľ sa kmitočtu nevieme prispôbiť, pokojne ho môžeme opustiť. Podobne, ako keď sa nám príbytok nášho hosťiteľa nezdá vhodný pre dlhšiu návštevu a my sa slušne rozlúčime. Neznamená to, že so sprievodcom niečo nie je v poriadku. Jednoducho sa zmierme s tým, že nie sme vzájomne zladení. V praxi odporúčame počas rozjímania prejsť so svojim sústredením na vlastné dýchanie, či zariekanie a odpojiť sa od sprievodného slova. Nemusíme hneď rušiť odchodom ostatných.

Ak nám kmitočet sadne a my sme schopní nerušene prijímať pôsobenie, snažme sa udržať tempo a zostať sústredení. Po rozjímacom cvičení, ktoré uznáme ako pre nás obohacujúce, získajme podklady v písanej, obrazovej, či zvukovej forme.

Takúto pomôcku môžeme používať a snažme sa pri nej vstúpiť techniku do nášho vlastného vedomia, aby sme ju vedeli realizovať samostatne. Púšťajme si nahrávku a vnímajme ju ako dočasnú barličku. Striehnime na moment, kedy pocítíme, že sa nám to vpilo do vedomia a pokúšajme sa rozjímať sami. Čím skôr, tým lepšie. Pri nahrávkach sprievodcov je aj tak najlepšie, ak si pomôcku pretvoríme do vlastného podania. Ak teda ide napríklad o nahrávku hlasu, prerozprávajme ten záznam vlastným hlasom. Návody obrazové nasnímajme vo vlastnom prevedení alebo nasledujme písomné poznámky. Pokiaľ sa vystavujeme inému obrazu, či zvuku ako vlastnému, stále sa vystavujeme cudziemu pôsobeniu. To v nás môže vyvolávať pretrvávajúcu frustráciu, kedy vnímame vzor, ktorý sa nám nedarí napodobniť. Pri slabšej odolnosti hrozí doslova závislosť a vzdávame sa vlastnej hodnoty a padáme do závislosti na nasledovaní.

Keď už pracujeme s pomôckami nahrávok vlastného hlasu, obrazu, či zápiskov, sústreďme sa rovnako na moment, kedy sa v nás prebudí viera, že ich môžeme odložiť. Ak sú to naše vlastné vlnenia, času máme na odloženie oveľa viac ako pri cudzej frekvencii. Stále však platí, že pomôcky pri rozjímaní, teda vonkajšie sprevádzanie je iba dočasnou barličkou. Doslova sa sústreďme na zámer odložiť ich.

Nikdy neuverme tomu, že nechať sa viesť vonkajší zvukom, či obrazom je lepšie alebo vhodnejšie ako vlastný vnútorný hlas. Skúsajme po nejakom čase precvičovať rozjímanie bez pomôcky, nevadí, ak to nejde hneď bez premýšľania, spomínania, prípadne bez použitia „ľaháku“. Všetko chce svoj čas. Nesmieme zabudnúť, že našim cieľom je uplatniť rozjímacie cvičenie v domácom vlastnom vnútornom prostredí, kde o všetkom rozhoduje len JA.

Základné pojmy žiaraslávia

Vierozvest' (naša vierozvest' sa nazýva „ŽiaRA SláviJA“)

Je to pochopenie vesmírneho konania a dejov. Vierozvest' sa podáva v opisnej podobe. Vierozvestca teda oznamuje ako vidí deje vesmíru a ako ich chápe. Vierozvest' sa nepresadzuje ani nekáže. Zvestuje sa a len tým sa uchádza o pozornosť. Každá vierozvest' má svoje koreňoslovie, teda výklad slov a dejov a stanoveného zámeru, ktoré slová pomenovávajú. ŽiaRASlávija je teda vierozvest'ou. Vierozvest' je založená na viere. Viera je založená na pravde. Je teda z tohto jasné, že viera sa žije a precituje vždy len skrze JA. Pokiaľ sa viera má šíriť, zvestuje sa ako vierozvest' a keď sa má nasledovať, vytvárajú sa védy, ktoré dávajú návody na to, ako vieru nasledovať.

Zámer vierozvesti ŽiaRASlávija je vedomý (žiarivý) život. Je to život, ktorý nie je rozdelený nevedomými dejmi. Je to sústava vedomých prerodov do rôznych úrovní vnímania podľa vlastného vedomého výberu. Inými slovami cesta vedomej smrti, kedy aj smrť na akejkoľvek úrovni je dianie, na ktoré vieme pôsobiť.

Véda (súbor našich véd sa nazýva „žiaraslávie“ a potom sa jednotlivé védy ďalej rozvetvujú)

Je to sústava pravidiel, výkladov a návodov žitia, ktoré naplňujú zámer vierozvesti. Náuka, ktorá nás vedie v súlade s vierou.

Skloňujme:

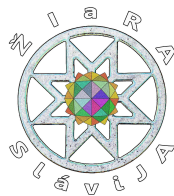
- Čo? Žiaraslávie
- Bez Žiaraslávia
- K Žiarasláviu
- Vidím Žiaraslávie
- O Žiaraslávi
- So Žiaraslávím

Nasledovník žiaraslávia

Nasledovník véd Žiaraslávia je človek, ktorý prijal vierozvest' ŽiaRASlávija. Nazýva sa Sláv. Sláv je ktokoľvek, kto verí, že pôvodný stvoriteľ je JA a JA je vyžiarené v každej bytosti vesmíru, teda všade okolo seba Sláv vidí len vyžiarené JA. Správa sa preto ku všetkému živému s úctou a prijatím. Nerozdeľuje vesmír na živú alebo neživú prírodu, pretože príroda je živá celá. Verí a žije pod heslom „VŠETCI SME JEDNO“ teda „VŠETKO ŽIARI V JA (vo mne) A JA ŽIARI (žiarim) VO VŠETKOM“ Stvoriteľ je vždy v strede každej bytosti. Toto miesto nazývame Jarlo.

Sláv môže byť príslušník rôznoRODých kmeňov alebo náRODov.

Napríklad Leri je Sláv z kmeňa (národa) Slovenov. V Galante však žije jeden Sláv z kmeňa (národa) Maďarov. Dá sa vypočítať krásna hudba Slávov z kmeňa Siuxov. Aj kmeň (národ) Francúzov má isto svojich Slávov...a podobne.

Rozvetvenie véd žiaraslávia

Žiaraslávie sa rozvetvuje do dvoch základných védnych vetiev:

Slávne védy rozjímania v radosti

– ide o všetky védy, ktoré sa zaoberajú rámcujúcou silou, teda prácou s vedomím, myslou a dušou, rozhovorom s otcom Dažbohom a Čelom veku a všetkými bytosťami v nich.

Slávne védy živodaria v živote

– ide o védy, ktoré sa zaoberajú silami Živlov, teda prácou so silami pocitov a tela, rozhovorom s matkou Zemou a Ériou a všetkými bytosťami v nich.

Duševné role

Duševné role sú podoby prejavu duše. Nejde o postupný vývoj duše, ale o momentálny prejav, ktorý duša prežíva. Žiarivý človek si tieto role dokáže vyberať sám za istým účelom. Každá z týchto rolí má istú úlohu a slúži k podpore celého diela vesmíru. Môže sa teda aj plne rozvinutá duša, teda Žiarivá, prejavovať v ktorejkoľvek z týchto rolí dobrovoľne podľa toho, v akej téme Života alebo etape sa nachádza.

Zatratení/á (Blúdiaci/a)

Toto je bod, do ktorého sa nemusí duša dostať, no pokiaľ tam už je, je to rola – nerola. Je to stav blúdenia. Žiarivá duša preniká do týchto stavov len za účelom podporiť, sprevádzať, či inak prispievať k prebudeniu iných. V tomto prejave sú duše väčšinou plne ovládané hladnými duchmi a zmyslovým pôžitkárstvom, pretože k ničomu inému nemajú prístup. Duša je uzavretá a izolovaná od zjaveného sveta.

Nasledovník/ íčka

Toto je stav, ktorý sa prejavuje pri vyjavení (prebudení), ale v podstate je to všeobecne používaná rola pri prijímaní nového učenia, poznatku, či skúsenosti – teda védy. Aj Žiarivá duša sa v tejto roli ocitá vždy, pokiaľ preniká do nových skúseností, s ktorými dosiaľ nemala kontakt. Je to moment, kedy dušu osloví nejaké učenie, tedavéda a nasleduje autoritu, ktorá vysvetľuje. Môže to byť na duševnej (vnem, vhlad), zmyselnej (kniha, posolstvo), pocitovej (učiteľ, priateľ, sprievodca, náhoda, nehoda), či telesnej úrovni (choroba, zmena telesných možností).

Znalec/ Znalkyňa (Znachar/ Znacharkyňa)

V tejto roli má duša osvojenú védu a plne ju používa pre svoj Život a je vzorom pre svojich najbližších. Dokáže védu vysvetľovať aj učiť iných.

Vedomec/ Vedma

Toto je rola duše, kedy má duša osvojenú védu, používa ju v Živote, učí a šíri védu do svojho okolia a dokáže védu prispôbovať aj rôznym spôsobom myslenia. Chápe podstatu védy tak, že dokáže upravovať aj podstatu postupov, zachováva však hlavnú myšlienku védy. Je si vedomá toho, že je v súlade s védou aj v prípade, kedy sa znalcovi javí, že svojim konaním, či radou porušuje pravidlá védy. Vedomec/ vedomkyňa ochraňuje a vysvetľuje védu.

Valachav (neutrálneho rodu)

Je rola duše, ktorá je prepojená so skrytými svetmi. Hovorí sa „jednou nohou v skrytých svetoch“. V našom prípade sú to svety NAV a PRAV. Valachav je nad védou a nie je ňou obmedzený. Má ju osvojenú, chápe jej podstatu a sám je jej tvorcom, takže má na ňu vždy aj tvorivý vplyv. Môže ju vytvoriť a následne opustiť. Nie je vzorom védy!!! Môže sa od nej odchyľovať, pretože prechádza svetom ako prvý a vytvára cesty. Preto jeho konanie môže vykazovať nepochopiteľnosť a neuchopiteľnosť. Najlepšie je, ak je valachav obklopený vedomcami, ktorí dokážu získať znalosť o zmysle valachavovho konania alebo prijať jeho podanie a vysvetlenie, aby mohli aktívne pôsobiť na

védu a podávať ju ďalej. Valachavovia dokážu vedome opustiť védu, ak je véda unavená. Majú prístup k svetu NAV, kde vidia všetko, čo bolo a čo by mohlo byť, teda vidia všetky dôsledky v jasných súvislostiach, od ktorých v NAVE vedia odvodiť ich príčiny. Sú prepojení s predkami dušestrednej sústavy a rozprávajú s tieňmi a hladnými duchmi. Preto vedia navrhovať nápravu zjaveného stavu. Majú prístup k svetu PRAV, kde vidia čistý boží zámer a rôznorodé cesty, ktoré k nemu vedú. Vedia teda predpokladať smer diania a navrhnúť správny smer, kde treba uprieť pozornosť, aby to bolo v súlade s vôľou aj zámerom božím. Sú prepojení s božimi tvármi Roda rozprávajú s bohmi. Preto vedia popísať skutočný zámer diania a prispieť k návrhom správneho konania. Táto schopnosť prepojenia so svetmi sa tiež môže nazývať jasnovidnosť/ jasnozrivosť.

POZOR! Žiarivá bytosť si slobodne vyberá role duše, ktoré používa podľa potreby. Žiadna rola samostatne nie je dôkazom nejakej vyspelosti. Izolovanie – uviaznutie v akejkoľvek role privodzuje unavenie duše a tým aj unavené pôsobenie. Je dobré, ak je duša pružná a dokáže sa prejavovať vo všetkých rolách podľa témy alebo etapy vlastného vývoja. Striedanie rolí je vlastne neustále vzdelávanie a prežívanie nových skúseností a to je jeden z dôležitých účelov života.

Stupne očistenia duše

Tieto stupne vypovedajú o čistote duše. Ide o vývojový stav, čo znamená, že by malo byť vždy snahou dosiahnuť najvyšší stav čistoty. Počas života však takýto stav dosiahnuť nemožno, pretože samotné žitie prináša „prevádzkové znečistenie“. Podľa Žiaraslávia teda nie je našim cieľom za každú cenu dosiahnuť najvyšší stupeň čistoty, ale byť si vedomý toho, kde a ako sme nečistí, aby sme tomu prispôbovali svoje prejavy. Iba tak dosiahneme, že budeme osožní pre všetky stvorené bytosti. Nečistoty, ktoré nás v osožnom konaní obmedzujú teda čistíme a tie ostatné nám nezasahujú do nášho konania.

Unavený/á

Tento stav môže byť osožný pre vedomú dušu, lebo v ňom vie vidieť a prežívať následky chybného konania a vypátrať tak najlepšie pôvodné chybné konanie, jeho príčiny a dôvody. Je to v podstate stav choroby alebo zatemnenia na akejkoľvek úrovni vnímania. (Pre nevedomú dušu je to stav prepadnutia do NAVu a plne ovládaný hladnými duchmi)

Vyjavený/á

Stav prebudenia, kedy je duša schopná uvidieť hladných duchov. Teda je jej osvetlená príčina jej únavy (choroby, zatemnenia).

Sústredený/á

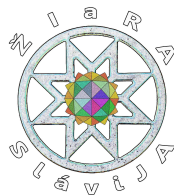
Stav, kedy sa duša plne sústreďí na zmenu svojho unaveného stavu. Častokrát je to s oporou sprievodcu na jednej z úrovní vnímania alebo náuky, či védy. Je to čas štúdia a pokusov o použitie náuky (védy) v živote.

Vedomý/á

Stav vedomého života. Duša sa drží v stave plnej pozornosti a je vedená védou a opiera sa o ňu. Unavených duchov si je vedomá a pôsobí na nich tak, aby ju neobmedzovali a je schopná sa očisťovať od tých, ktorí ju obmedzujú. Sprostredkováva skutočný obraz zjaveného sveta.

Žiarivý/á

Stav čistej duše, ktorá nie je zatienená žiadnym unaveným duchom. Je v rovnováhe ŽI a RA v pozícii pozorovateľa. V tomto stave duša nepôsobí, len pozoruje a vníma. Ide o stav plne sústredeného rozjímania. Z tohto stavu je možné vyžiariť do inej úrovne vnímania mimo zjaveného sveta, hovoriť s inými svetmi, bohmi, duchmi, pozorovať bez obmedzenia priestorom a časom. Stať sa Čelom veku.

Treba si uvedomiť, že stav žiarivého bytia je stav, ktorý nám je prirodzený. Teda každá duša je stvorená ako žiarivá. Jej používaním však vznikajú znečistenia, ktoré treba čistiť. Počas vedomého života dosahujeme postupne žiarivosť v oblastiach života, zručnostiach a prejavoch a nakoniec príde dokonanie žiarivosti a tou je vedomé vyžiarenie, teda vedomá smrť.

Preto v žiaraslávi o sebe hovoríme, že sme žiarivé božie bytosti. Stav žiarivosti sa môže tiež nazývať stav jasnosti alebo osvietenia. Aby sme dospeli do stavu žiarivosti, musíme najprv uznať, že v podstate sme žiariví a pustíme sa do očisťovania duše až do stavu žiarivosti. Preto k stavu žiarivosti nemusíme vykonávať žiadnu aktivitu, nič dosahovať. Stačí len prijať tento stav a dovoliť svetlu, aby preniklo skrze dušu. POZOR! Lipnúť však na docielení tohto stavu je rovnako bláznivé ako ktorékoľvek iné lipnutie. Preto Slávovia konajú plne vedome a žijú naplnený vedomý život a vedia, že stav žiarivého bytia je ich prirodzený východzí bod, do ktorého sa vrátia po dokonaní zámeru zrodenia.

Stavy rozjímavého vedomia pri liečení (pôsobení)

Sústredenie

Zameranie pozornosti na liečenú dušu alebo prienik duše do našej pozornosti, ktorá potrebuje liečbu

Pozorovanie

Určovanie príčin unaveného stavu. (diagnostikovanie)

Naladenie

Prepojenie sa s liečenou dušou, určenie stavu jej síl a schopností a rozhodovanie podľa jej stavu o spôsobe liečby

Pôsobenie

Priame pôsobenie na liečeného vybraným spôsobom

Zatratení (Bludní) duchovia

Bludní duchovia sú hladní preto, lebo bažia po pravom mene. Sú zatratení (stratení). Títo duchovia potrebujú nájsť svoje pravé meno a nasýtiť sa ním. Nasýtia sa – napasú sa – sú teda spasení. Zatrateného ducha preto je treba spasiť. Po spasení pravým menom nadobúda svoj pravý obraz.

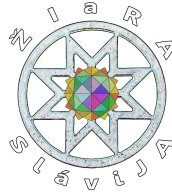
Hladní duchovia sú pocitové stopy bytostí rôznej sily prejavu. Nie sú to bytosti, teda nie sú živé v pravom slova zmysle, ale žijú, teda prejavujú sa pomocou Živy. Správne ich môžeme nazývať tvory. Nemajú však prístup k vlastnej žive, tak sú odkázaní na Živu iných bytostí. Sú to parazitujúce tvory, no nie bytosti. Vzhľadom na to, že vznikajú ako dôsledok hraničného lipnutia, bráni im to ako v plnohodnotnom prejave, tak aj rozkladu v NAVe.

Bytosť - je priamym božím stvorením a má svojbytnú osobnosť so schopnosťou samostatného rozhodovania.

Tvor - je stvorením, ktoré sa odtrhlo od bytosti, ktorej bolo súčasťou. Je viazané na cudziu Živu a preto vo svojej podstate sa stále priživuje na bytostiach.

Lipnutie môže byť zamerané na dve polarities:

- stav, kedy sa bráni prejavu Živej súčasti bytosti. Vtedy bludný duch do NAVu ani nepatrí. V snahe zbaviť sa tejto súčasti jej bytosť dáva falošné meno. Napriek tomu, že je pod týmto falošným menom tlačенý do NAVu, svet NAV ho neprijíma.
- stav, kedy sa bráni rozkladu unavenej súčasti bytosti. V snahe udržať sa pri živote dáva bytosť možnosť hladnému duchovi napojiť sa na falošné meno ako parazit a tak sa vyhnúť prepadu do sveta NAV.

Sila prejavu hladného ducha

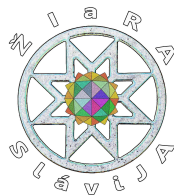
1. V najmenšej sile prejavu sú to len zanedbané a nevyužité alebo nesprávne používané pocitové skladby Žijúcich bytostí, ktorým nájdeme správne využitie (pravé meno) a spasení sa včlenia do života bytosti ako doplnenie ich charakteru.
2. V silnejšom prejave prežívajú aj po smrti ich pôvodnej bytosti alebo žijú mimo nej a bez jej ovládania. Po spasení sa rozpúšťajú v NAVE živlovou silou a rozkladajú svoj rámec vo svetle radosti.
3. Pokiaľ pochádzajú z extrémne znečistenej – unavenej duše, utvárajú súbor síl, ktoré javia veľmi podobné vlastnosti ako žijúca bytosť a sú pripútaní lipnutím na ich pôvodnú situáciu alebo miesto, či predmet ich pôvodu. Parazitujú na bytostiach, ktoré preniknú do miesta ich lipnutia a lipnutie s nimi zdieľajú. Po spasení sa rozpadajú tieto súbory a „fantóm“ dokončí umieranie. Stáva sa, že stiahnu so sebou aj predmet ich lipnutia.
4. Najsilnejší prejav je súbor síl pripútaný na živú bytosť zdieľajúcim lipnutím. (Preskočenie z tretej úrovne na bytosť s rovnakým lipnutím ako pôvodca) Vykazuje takmer totožné prejavy ako žijúca bytosť, pretože používa svojho hostiteľa ako „bezduchý“ nástroj. Vytláča pôvodného ducha človeka a preniká do žijúcej duše. Dokáže pôsobiť skrze zatratenú dušu alebo aj mimo nej v pocitovej úrovni ako samostatný obraz. Je to najnebezpečnejší hladný duch, pretože na rozdiel od všetkých ostatných má aj priamy vplyv na zjavený svet a dokáže naň pôsobiť vlastným zámerom a vytvárať vlastnú vôľu. Po spasení umiera v NAVE, ale môže so sebou stiahnuť aj hostiteľa.

Vzťahové vlnenie

V Žiarasláví poznáme prvotný vzťah, ktorý vzniká vždy medzi bohom a jeho prejavom. Boh, ako vieme, je bytoť, ktorá zodpovedá za to, čo sa DEJE. Tak prvotné JA zodpovedá za žiarenie RODovi, ROD zodpovedá človeku a človek duši. Duša je posledným vyžiarovaním (zodpovedá hladným duchom). Boh sa nachádza v strede všetkého, za čo zodpovedá. Prvotný prejav JA je ŽI a RA a stred JA, z ktorého žiara pochádza, sa nazýva Alaty (základný kameň vesmíru). Ostatné stredy nazývame JARlo. Teda v JARle duše je človek, v JARle človeka je ROD a v JARle RODa je JA. Preto tento vzťah v JARle/ s JARlom je najposvätejší. Je to vzťah s bytosťou, ktorá zodpovedá za to, čo sa DEJE, je našim tvorivým vedomím. Ostatné vzťahy sa premietajú do prejavov v súlade so zámerom a stavom vzťahu v JARle. V podstate sa dá povedať, že v akom stave máme vzťah s bohom, tak potom vyzerajú naše ostatné vzťahy.

Prvý vzťah s bohom je podobný kameňu, ktorý hodíme do vody. Podľa toho, aký je veľký, ťažký a podľa sily a smeru dopadu vyvolá vlnenie v podobe kruhov na hladine. Preto aj rozloženie našich vzťahov v Žiarasláví voláme kruhy. V našej vierozvesti poznáme štyri kruhy alebo štyri druhy vzťahov. Rozlišujeme ich podľa toho, aké dary si v nich navzájom vymieňame. Vzťahy by nemali vznikať plánovane, teda akýmiś sľubmi, ale skôr spontánne ako prejav vôle, ktorá je v súlade s mojim zámerom.

Rozloženie vzťahov teda vyzerá nasledovne:

JArlo				
Jedinečnosť	Rodina			
Oddanosť	Oddanosť	Priatelía		
Bezpečie	Bezpečie	Bezpečie	Vonkajší kruh	
Vernosť	Vernosť	Vernosť	Vernosť	Vlnenie

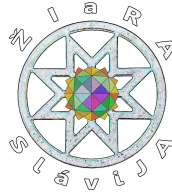
Ako môžeme vidieť, sú to pekné schodíky a najvyšší vzťah je vždy vzťah s Tvorivým vedomím.

- Jedinečnosť je dar, ktorým dávame najavo, že všetko, čo robíme, robíme pre naplnenie zámeru tvorivého vedomia, teda boha.
- Oddanosť je dar, ktorým dávame najavo, že vzťah plní podmienky naplnenie nášho zámeru. To znamená, že bytosti sme oddaní preto, lebo bez nej by sme vlastný zámer naplniť nevedeli. Sme si teda vedomí, že vzťah s touto butosťou je podporný a napomáhajúci k naplneniu nášho vlastného zámeru. Preto sa prispôsobujeme tempu bytosti, s ktorou máme tento vzťah a rozkladáme spoločné a teda aj naše sily tak, aby sme šli spoločne. Ľudovo povedané týmto bytostiam prispôsobujeme svoje konanie a zdieľame s nimi svoje zdroje aj potreby. Sú nám najbližší.
- Bezpečie je dar, ktorým umožňujeme bytostiam, aby sa plne vyjadrili a prejavili, aké sú vo svojej podstate bez toho, aby sa museli kontrolovať. Neodsúdime ich za to, ani sa od nich neodvrátíme. Poskytnutím bezpečia sa vzájomne podieľame na náprave našich chýb.
- Vernosť je dar, ktorým vyjadrujeme, čo cítime pravdivo bez pretvácky a vždy v súčasnom okamihu.

Všimli sme si, že nejestvuje vzťah, ktorý nevymieňa dary. Správne, pretože aj to najvzdialenejšie vlnenie obdarovávame vlastnou úprimnosťou. Žitie v klamstve je totiž prejavom zatratenej bytosti, ktorá vzhľadom na zatratenie nemôže žiť iný, než unavený život. Neschopnosť byť verný je choroba - únava a treba ju liečiť. Neverou sa totiž budujú bludné vzťahy, ktoré sú plne ovládané hladnými duchmi.

Nezabudnime, že JArlo je prvotný vzťah, ktorý určuje hodnotu a vlastnosti ostatných. Ak teda odhalíme defekt v ktoromkoľvek vzťahu, chyba pochádza z JArla. Ak nedokážeme byť verní k svojmu okoliu, máme tento nedostatok už vo vzťahu k tvorivému vedomiu - k bohu (ľudovo povedané sami k sebe)

Je osožné pristupovať k svojim vzťahom najprv viac pozorujúco a potom vedome tvorivo. Teda urobiť si najprv poriadok v tom, v akom stave sú naše výmeny darov a pokúsiť sa pomenovať podľa toho, v akom kruhu sa kto nachádza. Keď s týmto odhalením nie sme spokojní, môžeme sa vedome pokúsiť o zmenu tým, že danej bytosti ponúkneme svoj dar a požiadame o rovnakú výmenu. Pokiaľ sa to

nepodarí ani napriek našej snahe zistiť, čo by sme mali na našom prístupe k nej zmeniť, aby ponuku prijala, je nutné sa zmieriť s tým, do akého kruhu sa teda bytosť svojim prístupom zaradila.

Je možné, že nás opúšťa syn, či dcéra a svoj zámer nevie spojiť s našim. Môžeme urobiť ponuku, že stojíme o to, aby s nami zostala a podieľala sa na spoločnom zámere. Vyjadriť, že ju potrebujeme. Ponuku však môže odmietnuť a my ju tým pádom musíme prepustiť z rodiny, teda vnútorného kruhu. Aj my však už dar oddanosti neponúkame a môžeme si prispôbiť svoj život samostatne bez prispôsobovania sa odchádzajúcemu.

Kruhy nemajú bariérne hranice, to znamená, že bytosti môžu pretancovávať z kruhu do kruhu tak často a na tak dlhé obdobie, ako sa páči zúčastneným stranám. Je znesiteľné, pokiaľ si to dokážu bytosti ustáť v jednej pozícii aspoň počas trvania spolupráce, ktorá do kruhu zúčastnených pritiahla.

POZOR! Rodina sa nemusí zhodovať s biologickým príbuzenstvom. Často sa duša rodí len preto, aby nadobudla určité hodnoty od biologických rodičov a neskôr sa napája na skutočnú rodinu so spoločným zámerom. V súčasnom unavenom svete je tento stav skôr bežnejší. V rovnovážnom svete sa bytosti prirodzene rodia už do svojej zámernej rodiny častejšie.

Vzor, ktorý rozumie a chápajúci sprievodca

V súčasnej dobe narážame na zvláštny jav. Ľudia, duchovne sa rozvíjajúci sú často nabádaní k tomu, aby nenasledovali učiteľov, ale spoliehali sa len na svoje vlastné cítenie. Vždy sa pri tom pousmejeme a spomeniem si na moje cítenie, keď som mal telo napadnuté plesňami. Papkal som si cukor o sto šesť, prepchával sa syrmí a zalieval mliekom. Jedol som proste, čo som cítil, že mi chutí. Pokiaľ je náš organizmus napadnutý premnoženými parazitmi, nemôžeme sa spoliehať na to, že naše chute budú hľadať vyváženú obživu. Nezvaní hostia majú vplyv na našu úbohú dušu už taký silný, že vyberáme len to, čo posilňuje cudzopasníkov a nie nás. Človek sa prejavuje na štyroch úrovniach vnímania a niet dôvodu, aby tento jav bol ohraničený len na telesnú. Rovnako, ako som ja potreboval sprievodcu na mojej telesnej úrovni, ktorý sa postaral o môj jedálničiek, potrebujeme sprievodcov aj na pocity úrovni, pokiaľ sme napadnutí závislými vzťahmi, na zmyslovej úrovni, ak nám v hlave mátajú pokrivené postoje k životu získané výchovou a vplyvom okolia a samozrejme aj na duševnej úrovni, ak je nesprávne uchopený zámer zrodenia.

Z východu k nám preniklo slovo GURU, ktoré sa dnes používa bez rozmyslu. Týmto slovom pomenovávame často silné a nespochybniteľné authority, ktoré sú nie zriedka aj zakladateľmi nejakých smerov životného štýlu alebo náboženských hnutí. Nazývame tak aj učiteľov čohokoľvek, ak chceme zdôrazniť ich hodnotu alebo naopak povrchnosť. Niekedy sa používa na vyzdvihovanie niekoho schopností a inokedy zasa na zosmiešnenie alebo zneváženie pôsobenia authority, ktorú nevieme prijať.

Slovo GURU je však oveľa zaujímavejšie. Podľa dostupných zdrojov **„je odvodené zo sanskrtského slovného koreňa gri ("vzývať" alebo "prosiť") a má určitý vzťah aj k slovnému koreňu gur ("povzniesť" alebo "snažiť sa"). Tradičná etymológia popisuje termín "guru" ako vzťah medzi svetlom a tmou. "Guru je ten, kto rozptýli tmu nevedomosti svetlom poznania".“***

Toto pojednanie však nemá úmysel vysvetľovať význam slova guru ani venovať sa tomu, prečo a ako sa medzi nami používa. Venoval som sa mu len preto, lebo často skloňované slovo „guruizmus“ a „guru“ sa používa vo veľa prípadoch na to, aby odrádzalo ľudí od nasledovania učiteľov, sprievodcov, poradcov alebo iných autorít, na ktoré by sme sa mali spoliehať práve pri pohlúdení v krúťňavách dušestrednej sústavy (egostredného systému).

V Žiaraslávi je význam slova guru rozložený do dvoch slov - **vzor a sprievodca**.

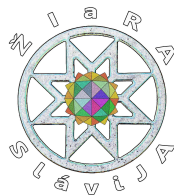
Je to preto, lebo ani samotní naši učitelia nemusia splňať hneď obe úlohy v našom živote.

Vzor – vnímame ako človeka, ktorého úlohou je vzbudiť alebo povzbudiť v nás vieru. Tento človek nám priamo vyjadruje znaky toho, čomu potrebujeme uveriť, aby nás to povzbudilo ku konaniu. Pri takomto vyjadrovaní nie je dôležité spoznávať ho do hĺbky. Dôležité je hlavne to, aké pocity nám tento obraz prináša. V každom prípade, či už pri pocitoch nepríjemných alebo príjemných, mal by nás zážitok stretnutia so vzorom popchnúť k vlastnému výkonu. Skôr narodení si pamätáme vzor súdruha Lenina, ktorý bol vzorom dokonalej skromnosti a spolupatričnosti k blížnemu. Vodca revolúcie robotníckej triedy a sebaobetovania pre osôb ostatných. Jeho príbeh nás mal povzbudiť do budovania spravodlivej rovnocennej spoločnosti s nasadením všetkých síl aj na úkor vlastného pohodlia, či pohodlia rodiny. Nikto už nemohol a ani nemal ako overovať, či sú tie príbehy skutočné alebo nie. Často sa so vzormi stretávame v modernom zábavnom priemysle. Slávne osobnosti sú nám predstavované ako šťastné, úspešné a naplnené uspokojením z vlastného života. Vyšetriť, či tomu tak naozaj je, je v podstate nemožné. V prípade vzoru však to ani nie je vôbec potrebné. **Vzor nemá za úlohu nám dávať návody na to, ako docieľiť, čo chceme. On nás má len povzbudiť k tomu, aby sme uverili, že sa to dá.** Vzorom sa pre nás môže stať osobnosť, ktorá ani zďaleka nežije podľa našich očakávaní, no svojim obrazom a prejavom nám naše očakávania zobrazuje. Preto môžeme naraziť pri jeho bližšom skúmaní na odhalenie nášho vlastného sebaklamu. Aj v prípade pravdivého vzoru nás zasa môže prekvapiť jeho neschopnosť nám čokoľvek konkrétne poradiť, podľa čoho by sme mohli jeho stav dosiahnuť vlastnými možnosťami.

Správny vzor teda zobrazuje cnosti a podporuje našu vieru v ich naplnenie. Nie je príliš vhodné nasledovať svoj vzor. On totiž neslúži ako návod na dosiahnutie cností, ale ukazuje, ako sa tieto cnosti v živote zobrazujú. Preto nám zručný bojovník môže byť vzorom odvahy, no kvôli tomu sa nemusíme pustiť cestou boja a trénovať nejaké bojové umenie. Opatrovník chorých nám môže byť vzorom trpezlivosti, no nemusíme hneď všetko odložiť a rýchlo pátrať vo svojom okolí po nejakom chorom, ktorého by sme mohli opatrovať. Sám smrteľne chorý človek nám môže byť vzorom sily a pokory a asi už tušíte, že nepotrebujeme preto ochorieť. Nasledovať vzory je častokrát nebezpečné a pre náš rozvoj spiatočnícke. **Vzor má právo vodu kázať a víno piť.** On totiž tomu, čoho je vzorom rozumie, no nemusí to mať ešte správne uchopené. Verí, že treba piť vodu a víno škodí, no sám mu ešte častokrát podľahne. Káže zrozumiteľne, no sám ešte nedosiahol naplnenie svojho poznania. Má právo na svoje omyly! Vzor je stále pred nami všetkým na očiach. Čo však prežíva je pred nami zahalené tajomstvom.

Sprievodca – je odborník, ktorý nám ponúka konkrétne návody na to, ako dosiahnuť alebo naplniť istý zámer. Sám je v týchto ponúkaných spôsoboch činnosti znalcom a vie si poradiť aj v nepredvídateľných situáciách. Sprevádza iných len po takom úseku cesty alebo radí len v takých témach, ktoré má osobne odžité, spoznané a vie sa v nich orientovať. **Sprievodca má jasno v tom, čo robí a preto, že sám dokáže zručne a s istotou svoju činnosť kontrolovať, dokáže ňou aj sprevádzať iných. Jeho pozornosť nie je rušená vlastnou neistotou a môže sa preto plne sústrediť na podporu žiakov, pričom za nich dokáže aj zodpovedať.** Sprievodca je skutočný znalec (majster). **Je dôležité ho rešpektovať a nasledovať jeho príkazy alebo odporúčania.** On proste vie ako na to a aby sme dosiahli, čo chceme, musíme poslúchať znalcovho vedenie. Nasledovať sprievodcu je totiž jediný postoj, ktorý k nemu môžeme zaujať, ak ho teda už o sprevádzanie požiadame. Inak musíme sprievodcu opustiť. Prípadne dovoliť, aby on sám od nás odstúpil. Krásny príklad rozoznania medzi

*Zdroj: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Guru>

vzorom a sprievodcom si je možné všimnúť pri športe. Predstavme si dieťa, ktoré ja zamilované do výkonov svetovo úspešného športovca. Sleduje každý jeho počin, očami hltá jeho pohyby a snaží sa ich napodobňovať. Vstrebáva týmto vieru v to, že raz by mohlo byť také, ako jeho idol. Od napodobňovania, keď svoju vieru nasýti, sa však musí posunúť k činu. Preto sa prihlási do športového klubu a stretáva trénera, ktorý svojimi úspechmi ani zďaleka nedosahuje úroveň idolu, no ponúka jasné postupy činností, ktorými sa ten výkon dosiahnuť dá. Preto náš malý hrdina je síce zahľadený do slávneho športovca a napodobňuje ho pohybom, oblečením, gestami, no trpezlivo poslúcha svojho trénera a nasleduje ho na ceste k naplneniu svojho sna. (Pričom tréner je zvyčajne tak **OBYČAJNÝ – ACH**)

Vzor nás inšpiruje k viere v cnosti, ktoré by sme mohli dosiahnuť. Sprievodca nás k tým cnostiam dovedie vlastnými zručnosťami a vedomosťami o spôsobe, ako ich dosiahnuť.

Sprievodca nás sprevádza len takými úsekmi, ktoré má zvládnuté. Sprievodca nás vedie len poznaním, ktoré má pochopené, teda prežité. Nemusí byť s nami do naplnenia cieľa. Preto ich môžeme meniť alebo striedať. Každý sprievodca, keď ich máme viac, je znalcom len istého odboru a spolu nám poskytujú celistvú cestu k naplneniu nami vytúženej cnosti.

Vzor nás povzbudí ku viere v naplnenie cnosti a po jej naplnení už pre nás vzor prestáva byť vzorom. Preto bývame aj sklamaní po našom nadobudnutí cnosti, pretože vzor sa nám od tej chvíle už nezdá taký čarovný a žiariaci, ako pred tým.

Sprievodca nás naučí istú zručnosť a po vyčerpaní jeho znalostí nám už nemá čo ďalej ponúknuť. Preto nás buď opúšťa alebo nám ponúkne spoluprácu ako rovnocennému znalcovi. Častokrát sme sklamaní vyčerpaním znalca a pokladáme to za jeho zlyhanie, že nám už ďalej nevie zodpovedať na naše otázky.

Na záver si vysvetlíme úmysel nadpisu tohto článku. Po predstavení si vlastností vzoru a znalca už asi aj tušíme, že vzor nám zobrazuje niečo, čo prijal rozumom a nemusí to prežívať. Vie nám to však veľmi jasne preukázať. Na základe jeho prednesu uveríme tomu, čo hovorí alebo ukazuje. **Vzor teda veľmi dobre rozumie tomu, čo predstavuje.** Sprievodca zasa skutočne prežíva to, čo učí. Ovláda zručnosti, ktoré my sa potrebujeme naučiť. Uchopuje svoje návody a predvádza nám, ako ich správne používať. **Sprievodca teda veľmi dobre chápe, čím prechádzame, pretože je tam s nami a pomáha nám svojou podporou.**

Splynutie vzoru a sprievodcu do jednej osobnosti je veľmi náročné na vlastnú rovnováhu. Môžu si to dovoliť len silné osobnosti, ktoré cítia vysoký stupeň istoty v tom, čo učia. Buďme k nim preto veľmi láskaví a s úctou prijímajme ich pôsobenie. Nie je to vôbec jednoduché udržiavať cnosti, ktoré nadobudli počas vlastnej cesty a zároveň sa opätovne vracajú späť pre blúdiacich žiakov, aby im boli oporou a poradcami v prekonávaní prekážok.

Chvála teda všetkým vzorným sprievodcom za ich odhodlanie a silu zámeru. Tieto bytosti sa v drevnej slovenčine označujú predponou „veľ“. Táto predpona pochádza od spoluhlások, teda bukíev V a L, ktoré sú začiatkom označenia role VLCHV. U nás sa táto rola duše nazýva valachav (inde napríklad volchv). Správne by tá predpona mala teda znieť „val“. Drevný jazyk má však veľa samohláskových odchýlok a má to svoj dôvod, ale tomu sa v tomto článku nebudeme venovať.

Spojenie vzoru a sprievodcu teda označujeme predponou pred jeho odbornosťou. Teda: veľšachysta, veľjazdec, veľrezbár a podobne. Častejšie sa s touto predponou stretávame vo všeobecných vyjadreniach, ako napríklad veľmajster. Toto vyjadrenie potrebuje však spresnenie odboru. Napríklad veľmajster v šachu, veľmajster rezbár a tak ďalej. Dávajme si teda pozor pri vyjadrovaní obdivu, keď niekoho nazývame veľmajstrom. V drevnej slovenčine je to vzor a sprievodca v jednom. Skutočný „GURU“.

Živena a Ram (Ráma)

V čaroslóví slovenskej reči je slovo Žena odvodené od Živena. Pravdepodobne sa jedná o skrátenu verziu, skomoleninu. Jednoznačne nás to navádza na prirodzenú rodinnú rolu Ženy vyživovať plod. Ram je známejší v podobe indického mena legendárneho kráľa Ráma/ Rámah.

Sústava čiar

- 1.čara - chodidlá - Háj
- 2.čara - kostrč – Ma (Matéria, Mať Irija)
- 3.čara - pásová oblasť a podbruško -Ži (Živôtik, Život, Živa)
- 4.čara - nad pupkom, žalúdok (solar) – Ra (Radosť, Prameň?)
- 5.čara - hrudník – Ja (Jarlo)
- 6.čara - hrdlo – Ú (Ústie)
- 7.čara - čelo – Vé (Véda)
- 8.čara - vrchol hlavy – Ko (Koruna)
- 9.čara - nad hlavou – Hra (Hranica)
- 10.čara - pred hrudníkom – Pra (Pravočara)
- 11.čara - za hrudníkom – Na (Navočara)
- 12.čara - ľavé pleco – Ma (Matka)
- 13.čara - pravé pleco – Át (Otec)

...na texte sa ďalej pracuje...